

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 640

DE KRUISTOCHT VAN DE „SYLVIA”

20 CENT

Het diertje verdween onmiddellijk in het luchtgat.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

DE KRUISTOCHT VAN DE „SYLVIA”.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

Raffles krijgt een uitnodiging.

Charles Brand was doende, omstreeks half negen in den morgen, de post te schiften die, zooals gewoonlijk, een aanmerkelijken omvang had, en zooeven bezorgd was aan het adres van „Lord William Aberdeen, Cromwell Road, Hayfield Mansions.”

En de jongeman wist uit een lange ervaring, waaruit die post voor een zeer groot gedeelte zou bestaan — beden om hulp van degenen die hulp behoeften, of het voorgaven, wat helaas maar al te vaak voorkwam.

En dan was aan hem de taak voorgehouden, als de Secretaris van Zijne Lordschap, al die aanvragen zorgvuldig te schiften.

Hij vond er schuchtere smeekbeden in van oude vrouwtjes, die het luttele bedrag van tien pond sterling ter leen vroegen, met de plechtige verzekering erbij dat zij zich „het

bloed uit de nagels zouden werken” om dat bedrag, voor hen zeer aanzienlijk, weer terug te betalen. Maar er waren ook uitvoerige epistels, soms tien of twaalf groote bladzijden lang, van zoogenaamde uitvinders, die brutaalweg om 50.000 pond vroegen, teneinde die uitvinding te exploiteeren.

Glimlachend stond Brand met zulk een dikken brief in de hand, en bedacht, dat hij zeker wel honderd tachtig van zulke aanvragen had moeten nagaan, op verzoek van Raffles, en dat er maar twee of drie bij geweest waren, waarvan het inderdaad de moeite loonde, den vrager voort te helpen. Voor de rest waren het fantasiën van dwazen, zonder het minste practische nut, of zelfs volkomen onuitvoerbaar.

Menigmaal ging Raffles, nog steeds onder

het mom van Lord Aberdeen persoonlijk mee op die onderzoekingstochten, en men kende in de smerigste, armoedigste buurten reeds sedert jaren zijn hooge gestalte, zijn edel besneden gelaat, en — de gulheid, waarmede hij placht te helpen.

Geen trap was hem te steil, geen woning-krot te smerig, overal drong hij binnen, en het was alsof dan de zon plotseling door dikke, grijze wolken brak, als hij binnentrad, zijn koele hand op een koortsig voorhoofd legde, u met zijn rustige, grijze oogen aankeek, en niet alleen zijn beurs, maar ook zijn hart opende.

Want Raffles was tot een soort van afgod geworden in die duistere buurten, en al kwam hij er steeds uit met een hart vol verbittering, gestaald in zijn voornemen, om op zijn eigen wijze onduldbare misstanden te verbeteren, zoo voelde hij toch ook altijd een gewaarwording van rust en bevrediging, van dankbaarheid zelfs, als hij teruggedacht aan de blikken in die moede oogen, die op hem gerust hadden, de bevende handen, die naar hem waren uitgestrekt.

Hij wist — zoo zou het nog jaren gaan, heel zeker tot de dood zijn oogen zou sluiten, want verbetering was niet te zien, de mensch bleef een zelfzuchtig wezen, de verschrikkelijkste armoede bleef, als een giftige woekerplant, welig opschieten naast overdaad, misdaad en drankzucht slopen mede in het gevolg van die armoede — zoo was het geweest sedert de menschheid kon terugdenken, en zoo zou het zeker nog wel eeuwen blijven, nadat de Groote Onbekende voor goed was verdwenen van het wereldtooneel, waar hij zulk een belangrijke, en ook zoo geheimzinnige, gevaarlijke rol had gespeeld.

Brand woog het pakje brieven eens op zijn hand. Het waren er zeker wel vijftig. Er waren er bij van ivoorkleurig, dik papier, waarvan het adres geschreven was door een elegante vrouwenhand, maar ook van het ordinairste soort, geadresseerd door een ongeoeffende hand, die bijna onleesbare hanepooten had neergekrabbeld.

Brand maakte er eenige open, las ze haastig door, en maakte op sommige, staande naast de ontbijttafel een korte aantekening met blauw potlood.

De deur ging open, en de oude Gaston, de trouwe kamerdienaar van Lord Aberdeen, trad binnen met de geurende thee, en de knappende sandwiches.

Hij keek een oogenblik verwonderd rond en

zei, met iets als verontwaardiging in zijn stem, terwijl hij het hoofd met de spierwitte haren schudde:

„Is Mylord nog niet opgestaan, mijnheer Brand? Foei, het geroosterde brood zal koud worden.“

„Zet maar neer, Gaston — Mylord zal aanstonds wel komen!“ zeide Brand glimlachend.

En toch glimlachte hij niet geheel en al van harte, want hij dacht na over het jongste avontuur van Raffles, dat hem bijna het leven had gekost, en dat op zijn minst een behoorlijke nachtrust wel verontschuldigde!

Reeds had de oude man het blad met de thee zachtjes neergezet, en was de kamer weer uitgegaan.

Brand keek hem na, en voor de zooveelste maal, sedert jaren, vroeg hij zich af, of die brave, oude man, die zijn Parijs geheel scheen te hebben vergeten, nu werkelijk niets afwist van den waren aard van Lord Aberdeen, zinnen meester, of zich maar zoo hield!

Het leek bijna onmogelijk, dat die voortdurende reizen, die lange afwezigheden, die plotselinge, nachtelijke afreizen hem nooit aan het nadenken hadden gebracht. Maar hoe dan ook — en of hij het wist of niet, vermoedde of niet — Gaston had er nooit iets van laten merken, en hing zijn meester aan met een aandoenlijke, trouwe liefde, en telkens had hij vol verontwaardiging Raffles' voorstel afgewezen, om nu toch eindelijk eens rust te nemen, zich terug te trekken op een klein landhuisje, dat Raffles voor hem bestemd had, en aan een ander zijn plaats af te staan.

En Brand kreeg bijna zelf tranen in de oogen, als hij dacht aan de heldere druppels, die den ouden man in de oogen waren gedrongen, als Raffles over het onderwerp begon te spreken, en aan zijn trillende stem, waarmede hij vroeg, of Mylord dan ontevreden over hem was, dat hij hem wilde wegzenden.

Zachtjes ging achter hem de deur open, en Raffles trad binnen.

Hij kon aanstonds in den tegenoverhangende spiegel het gelaat zien van Brand, en vroeg, flauwtjes glimlachend:

„In gedachten, beste Brand! Toch geen onaangename?“

„Neen, dat niet, Edward — ik dacht toevallig over Gaston, en over zijn onwankelbare trouw!“

„Dan dacht je over iets heel moois!“ zeide Raffles ernstig. „Die brave, oude man! Er zijn er zeker niet velen zooals hij, tegenwoordig! Dienstboden veranderen van meester, zooals

van zakdoek, het ligt in den tijd, en wij hebben niet eens het recht, ons er over te beklagen. De evolutie voltrekt zich en een ezel, die zich er tegen wil verzetten! Veel brieven?"

Terwijl hij sprak was Raffles reeds voor de ontbijttafel gaan zitten, zoo dicht mogelijk geschoven, voor een wijdopen, dubbel raam, dat op den zomersch geurende tuin uitzag, en keek naar den reeds halfgeopenden stapel brieven.

„Voor den tijd van het jaar is het vrij veel! Des winters zijn de aanvragen natuurlijk heel wat talrijker. Ei, kijk eens aan — hier is de eerste invitatie van den heer en mevrouw Jerubal Hayfish! Zij hebben het er tenslotte toch maar eens op gewaagd! Jij staat te boek als een zonderling, en een zonderling doet wel eens gekke dingen! Maar hoe gek ook, je bent van adel, en je zoudt dus de eerste edelman zijn, die ooit een uitnoodiging van die O. Weeërs aannam! Zij hebben anders al heel wat moeite gedaan! Geef jij gehoor aan hun invitatie, dan is de kogel door de kerk, en kunnen zij het ook elders nog wel eens probeeren.“

„Hayfish — Jerubal Hayfish!“ mompelde Raffles peinzend voor zich heen, terwijl hij zijn geroosterd brood besmeerde. „Wacht eens — is dat niet die man, die heel in het laatst van den oorlog zulke reusachtige zaken heeft gemaakt?“

„En daarna ook nog, Edward — vrij lang daarna! Hij had een bijzonder fijne neus voor wat het oogenblik vereischte, en op het psychologisch juiste oogenblik kwam hij beurtelings aanzetten met reusachtige voorraden kaki, leder, conservenblikken en tentdoek! Het was alles wel niet van de beste kwaliteit — integendeel, maar het Departement van Oorlog had het juist nodig, en kocht het van hem, omdat er toch iets moest zijn!“

„Vergis ik mij, of was hij niet de man, die eenige millioenen blikken jam heeft geleverd, die naderhand eenvoudig uit appelstroop bleek te bestaan?“

„Zoo is het! En ze was niet van de beste hoedanigheid ook, want heel wat van onze soldaten hebben van de jam, merk Hayfish, heel wat meer te lijden gehad dan van de kogels en de Duitschers! Maar dat heeft men natuurlijk allemaal vergeten, men spreekt er in net gezelschap nooit over, want hij is nu verscheidene malen millionair! Hij wordt nog wel niet getolereerd in adellijke kringen maar hij heeft zich een plaatsje weten te verzekeren in den geldadel, en daarmee heeft hij zich tot

duzverre vergenoegd. Maar zijn vrouw is bijzonder eierzuchtig, en zij is het in hoofdzaak geweest, die steeds hemel en aarde bewogen heeft, om iemand uit de adellijke sfeer in haar salons te lokken. Ik moet het beeld completeeren, door je te zeggen, dat zij een allerlieft dochtertje hebben, van een jaar of negentien, dat natuurlijk in de oogen der „jeunesse dorée“ groote aantrekkingskracht bezit, minder wegens haar uiterlijk schoon, dat vergankeijk is, dan om haar bruidsschat, die een meer blijvenden aard bezit!“

„Merci voor je inlichtingen! Waarvoor is die uitnoodiging?“

„Voor een kruistocht van ongeveer een week onder de Engelsche kust!“

„Wat hoor ik? Heeft mijnheer Jerubal Hayfish een jacht?“

„En een prachtig! Ik hoorde er gisteren in de Windsor Club juist over spreken. Het heet „De Sylvia“, wat zeker een stille hulde is van den eigenaar aan zijn echtgenoot, die ook zoo heet. Het meet ongeveer 600 ton, en er is gemakkelijk plaats te vinden voor veertig gasten, en de zes koppen, welke de bemanning telt, behalve den kapitein. Het wordt gedreven door dieselmotoren, die het een snelheid geven van drie en twintig knopen per uur. De lengte tusschen de loodlijnen bedraagt honderd zeven voet, de diepgang bedraagt...“

„Houdt op!“ riep Raffles op een toon van wanhoop. „Bespaar me de diverse bijzonderheden! Het is voldoende als ik weet hoe groot de snelheid is!“

„Hoezoo?“ vroeg Brand verbluft!

„Zoomaar!“ antwoordde Raffles glimlachend. „Ik zal die uitnoodiging aannemen!“

Brand keek Raffles verstomd aan, zijn lepel halverwege tusschen zijn mond en zijn bord, en herhaalde toen toonloos:

„Je neemt het aan? Je maakt zeker maar een grapje?“

„Ik denk er niet aan! Ik heb een beetje afleiding nodig, en wat kan er op dit oogenblik heerlijker zijn dan een tochtje langs onze kust?“

„Maar neem dan je eigen motorjacht! Rust „De Mayflower“ uit, hetgeen nauwelijks een dag behoeft te duren, en neem mij als eenig gezelschap mee, als ik je niet verveel!“

„Je weet wel dat je mij nooit verveelt, Brand! En ik zou je aanbod ook wel aannemen, maar ik heb nu juist eens lust om acht dagen aan boord van de „Sylvia“ te zijn — of zooveel korter als nodig en wenschelijk mocht blijken.“

„Noodig en wenschelijk?“ kwam Brand langzaam, terwijl hij Raffles strak aankeek. „Wat moet dat beteekenen? Wat ben je voornemens?“

„Mijn waarde — ik ken de soort menschen, die gewoonlijk gehoor geven aan zoo'n uitnodiging! Zij volstaan er niet mede, een extra wit pak, een kam en een goed stuk zeep in hun valies te pakken, en de dames een aardig jumpertje, drie paar witte kousen en een paar pond sterling, maar zij verschijnen, alsof zij ten hove genood zijn! De dames dragen bijna alles wat zij aan juweelen bezitten mee aan boord, want zij rekenen er op, dat er bijna iederen avond een danspartij zal zijn. En nu moet je dit wel onthouden. Zulk een jacht van zes honderd ton is niet zoo heel groot. De ruimte is tamelijk beperkt, en de dames zijn dus wel verplicht, met den neus als het ware bovenop de juweelen van haar buurdame te liggen. Wat kan er voor een vrouw heerlijker bestaan, dan een andere te dwingen, vol nijd naar haar eigen juweelen te kijken? De ander zou over boord moeten springen om zich aan die marteling te onttrekken, en dat hebben zij er waarschijnlijk niet voor over, ofschoon ik daar niet gaarne een eed op zou willen doen.“

„Ja, dat geef ik alles toe, maar...“

„De dames verschijnen dus aan boord, ieder met een paar koffers, alsof zij naar St. Moritz of Caïro trokken. In een van die koffers zit hun juweelenkistje, er is natuurlijk een gramfoon, of er is radio aan boord, er kan muziek worden gemaakt, op die muziek kan men steppen, of men stept er althans op, en bij het steppen behooren juweelen! Begin je langzamerhand tot klaarheid te komen?“

„Nee! Ik moet bekennen — het zal aan mij leggen, maar...“

Raffles keek Brand met een schuin oogje aan, en zeide spottend:

„Dan ben je vanmorgen van een zeldzame onbevattelijkheid! Het is toch zoo klaar als de dag, mijn jongen! Naar mijn oordeel bestaat er geen enkele plek, zoo geschikt om er een kleine razzia te houden onder de kostbaarheden der dames, dan juist zulk een luxe-jacht.“

„Dat is een splinternieuwe opvatting!“ riep Brand uit. „Ik zou eerder zeggen dat het de lastigste en gevaarlijkste plek was! Hoe wil je er bijvoorbeeld afkomen, zoodra het noodig is?“

„Wel, door op een ander schip over te gaan!“

„Hoe kom je zoo opeens aan dat schip?“

„Dat kan ons volgen!“

„Ongemerkt?“

„Welzeker, als het bijvoorbeeld — een duikboot is!“

Brand keek Raffles een oogenblik sprakeeloos aan.

Hij dacht aan de Bruinvisch, de kleine duikboot, die op dit oogenblik gemeerd lag in het onderzeesche hol, halverwege de Schotsche kust.

En snel groeide de zekerheid bij hem, dat Raffles zich reeds een plan gevormd had, even stoutmoedig als origineel, een plan, waarbij hij zich zooals steeds zou hebben neer te leggen.

„Begrijp je nu,“ zoo vervolgde Raffles met hetzelfde spottende lachje, „waarom ik zeide dat het voldoende was, de snelheid van de „Sylvia“ te kennen? Je zeide immers drie en twintig knopen? Nu, de Bruinvisch haalt er zelfs onder water twee en dertig en zal dus zonder de minste moeite het jacht kunnen bijhouden, en toch zal een man voldoende zijn, om ons trouwe scheepje te besturen.“

„Je bent dus in ernst van plan...?“

„Ja, in ernst, Brand! Het is een schoone gelegenheid, die zich hier voordoet, om het nuttige en het aangename te verbinden. Ik spaar mijn eigen toerjacht, dat trouwens op dit oogenblik geveerd wordt als ik mij niet vergis, en ik ontlast een paar dozijn schatrijke leegloopers van hun glinsterende steentjes, die zij gemakkelijk door anderen kunnen vervangen. O, ik verheug mij al op onze kleine escapade!“

„Als men jou hoort spreken, zou men meenen, dat een schooljongen het over de vacantie heeft!“ hernam Brand hoofdschuddend. „En toch heb ik een aanmerking, die je moeilijk zult kunnen weerleggen.“

„Laat eens hooren!“

„Hier op de uitnodigingskaart staat duidelijk: „Lord William Aberdeen, en secretaris.“ Mijn bescheiden naamje behoefde natuurlijk niet genoemd te worden.“

„Daarom geprikkeld, Brand?“ vroeg Raffles lachend.

„Dat weet je wel beter! Ik maak maar gekheid. Maar jij kunt daar als Lord Aberdeen onmogelijk heengaan, verrichten — wat je verrichten wilt, en dan maar kalm het schip verlaten, zonder dat onmiddellijk de verdenking op jou zal vallen!“

„Ik denk er ook niet over om het schip te verlaten, Brand!“ antwoordde Raffles rustig. „Wij zullen kalm aan boord blijven, en wij zullen onder de bestolenen behooren! Neen,

wees maar niet bang — ik zelf zal mijn incognito niet gaarne prijsgeven! Als Lord Aberdeen ben ik in Londen bekend, en het zou jammer zijn, als ik die schuilnaam niet langer zou kunnen dragen. Maar ik vertel je nu nog geen bijzonderheden — want dan zou de aardigheid van de verrassing er af gaan!”

„Ik voel bewondering voor jouw woordkeuze, Edward! Aardigheid, verrassing — het herinnert mij aan mijn jeugd, toen ik met mijn vriendjes om den kerstboom danste. Nu, ik wil alleen nog maar zeggen, dat die aardigheid wel eens onze laatste zou kunnen zijn!”

„Ik geloof het haast niet, Brand!” antwoordde Raffles schouderophalend. „En zoodra je klaar bent met je ontbijt, zou ik je willen verzoeken, je mooiste vel briefpapier te nemen, en keurig het volgende antwoord te schrijven: „Zijne Lordschap draagt mij op, UEdele mede te deelen, dat hij, ook namens zijnen secretaris, volgaarne uwe vriendelijke invitatie aanvaardt, vervat in uwe geëerde mededeeling van 9 dezer.”

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Toebereidselen.

Dien middag las Brand de invitatiekaart nog eens door.

De kruistocht zou over vier dagen een aanvang nemen in Harwich, alwaar de gasten zich zouden inschepen, en dan zou de „Sylvia” opkruisen naar het noorden, waarschijnlijk tot Edinburgh. Natuurlijk zou dit gedeeltelijk van de weersomstandigheden moeten afhangen.

Ook stond op de kaart vermeld, dat „er gedanst” zou worden.

Veel toebereidselen behoeften de beide vrienden niet te maken, althans wat hun klederen betref, want Raffles had zelf een groot jacht, en dit gedeelte van het program baarde Brand dan ook niet de minste zorg.

Wel echter koesterde hij vrees aangaande

de uitvoering van het eigenlijke plan, hetwelk Raffles zich in het hoofd had gezet.

Het leek hem uiterst gewaagd, aan boord van een betrekkelijk klein schip zulk een roof te plegen, als de roover niet in staat was, vlug en ongezien het schip te verlaten.

Aan den anderen kant, als Raffles daarin zou slagen, zou hij zich meteen ook verraden hebben, Lord William Aberdeen zou als een dief te boek staan, de politie zou nader onderzoek doen, en dan kon het onmogelijk heel lang meer duren, of het zou blijken, dat zijne Lordschap en Lord Edward Lister, alias John Raffles, een en dezelfde persoon waren.

Natuurlijk zou hij, wanneer hij dat wilde, wel op de duikboot kunnen overgaan, maar

dat zou zijn schuld alleen nog maar duidelijker aan het licht kunnen brengen.

De Bruinvisch lag op slechts een zestigtal mijlen ten noorden van Edinburgh, en de beide mannen waren reeds overeengekomen, dat Raffles en Henderson de duikboot zouden gaan halen, en naar Harwich brengen, terwijl Brand zich alleen met de noodige bagage naar die havenstad zou begeven, of liever dat hij daar zou achterblijven, want de drie mannen zouden gemeenschappelijk met de auto naar Harwich reizen, waarop Raffles en de chauffeur alleen verder zouden gaan.

In den loop van den avond, toen Brand alleen eens poolhoogte ging nemen in de Windsor Club, bleek het, dat men daar reeds op de hoogte was van den voorgenomen kruistocht van de „Sylvia“.

Twee van de aanwezige leden, rijke jongelieden, hadden eveneens een uitnodiging gekregen, en een hunner dacht daar gebruik van te maken.

De ander had hem eens spottend aangekeken, en de opmerking gemaakt, dat hij geen moeite behoefde te doen voor de kleine Julia, daar die reeds haar bliken elders had laten vallen, op een zekeren Harry Thomson, ingenieur van beroep.

Daarop had nummer twee weer geantwoord, met een minachtend opgekrulde lip, dat hij volstrekt geen vrees koesterde voor mijnheer Harry Thomson, omdat die maar een arme drommel was, en de vader van Julia heel andere oogmerken met zijn dochter had. Want als hij geen schatrijken schoonzoon kreeg, dan moest het in ieder geval toch een adellijken zijn, en bij groote uitzondering vond mijnheer Jerubal Hayfish daarbij zijn gade aan zijne zijde!

Deze kleine intrige interesseerde Brand minder, dan wel de omstandigheid, dat de zaak nog vrij wat gevaarlijker was, nu althans één lid van de Windsor Club waarvan Raffles, als Lord Aberdeen, vice-president was, en waar hij vaak kwam, ook van de partij zou zijn.

Toen hij dien avond wat hij gehoord had aan Raffles mededeelde, zei deze eenvoudig:

„Het doet er volstrekt niets toe, Brand. Je zult zien dat het heel eenvoudig gaat, ik zal het je wel uitleggen als wij aan boord zijn. En wat dat kleine liefdesdramatje betreft, dat interesseert mij meer dan het jou schijnt te doen. Ik ken dien Harry Thomson, een aardige knaap, een flinke kerel, een echt sportman in alle beteekenissen van het woord, zeer

kundig, en met een uitstekende toekomst. Hij is een van degenen geweest, die reeds een paar jaren geleden eenige onderdeelen heeft gemaakt voor onze duikboot — natuurlijk ook zonder ook maar in het minst te vermoeden, voor wie ze bestemd waren en wat hun eigenlijk doel was. Als dat meisje van hem houdt, en hij van haar, dan verdienen zij elkander te krijgen.“

En van dat oogenblik af was er over de zaak in het geheel niet meer gesproken.

Twee dagen waren er verlopen, en toen, op een verrukkelijken middag, terwijl Londen stooftte onder de gloeihitte van de zomerzon, reed de groote, blauwe toerwagen, nagestaard door den ouden Gaston, voor de zooveelste maal weer eens weg van het huis in Cromwell Road, verliet Londen, en reed naar het noorden.

Laat in den avond kwam Raffles en Henderson, de reus, op de plaats van bestemming aan, eigenlijk gezegd was het reeds de volgende dag, want het middernachtelijk uur had reeds geslagen, toen de beide mannen de auto afgaven aan den opzichter van de groote garage die bij hun hotel behoorden.

Zij sliepen acht uren aan een stuk, en den volgenden morgen begaven zij zich naar het oude kasteel, of beter gezegd de verlaten puinhoopen daarvan, waar zich nog altijd de oude put bevond, die toegang gaf tot den tunnel, welke leidde naar het onderzeesche hol, waar de Bruinvisch veilig rustte, in afwachting dat men haar weder nodig zou hebben.

Het was weder dezelfde bezwaarlijke klimpartij van bijna een vol uur, in de ingewanden der aarde en toen zagen zij weer het stille, nauwelijks rimpelende meertje voor zich, beschonen door het krachtige licht van de zaklampen, en vonden de duikboot precies op dezelfde plek, waar zij gemeerd was.

Raffles had het zoo uitgerekend, dat het hoog water was, toen zij de duikboot van haar ankering losmaakten, en het water stond op zijn hoogste punt in het groote, onderaardsche hol.

Zij begaven zich aan boord, onderzochten eerst zorgvuldig alle machinedeelen, bevonden ze in uitstekende orde, sloten den deksel van den ingang, en toen gleed het kleine, stalen schip, dat nauwelijks twaalf meter lang was en middenin iets meer dan twee meter hoog, zoodat Henderson er juist rechtop in kon staan, behoedzaam den tunnel in, die een kwartier varens verder uitmondde in den ont-

zaglijken rotsmuur, dien Schotland draagt, en die op dit punt omstreeks veertig meter hoog is, gerekend van den bodem der zee tot aan de oppervlakte bij hoog water.

Zonder te rijzen voer de duikboot, onmiddellijk nadat zij den tunnel was uitgekomen langzaam langs de kust, op een diepte van twee meter, en omstreeks een mijl zuidelijker gleed zij een soort van natuurlijke haven binnen, waar de branding bijna onmerkbaar was, kwam behoedzaam aan de oppervlakte, als een levend wezen, en toen deed Raffles het vaartuig stilliggen op een volkomen eenzame plek, die alleen maar bezocht werd door zeezwaluwen en pluvieren.

„Hier zal ik je verlaten, Henderson,“ zeide Raffles zoodra de boot stil lag. „Heb je je er van overtuigd, dat er van alle voorraden nog genoeg aan boord is?“

„Er is voor drie weken voedingsmiddelen, voor drie man, mylord, er is munitie, er is olie in overvloed, en de benzinevoorraad is voor twee weken genoeg!“

„Dan heb ik niets anders te doen, James, dan je mijn instructies nog eens te herhalen. Overmorgen, bij het keeren van het tij, dus om tien uur in den ochtend, verlaat de „Sylvia“ de haven van Harwich. Je zult dus voor dien tijd buitengaats op den loer moeten liggen. Tot dien tijd zal het geen prettig karweitje zijn, want je zult je nogal vervelen, maar van dat oogenblik af zul je al je aandacht moeten vestigen op dat plezierjacht. De naam staat in groote, vergulde letters op den voorsteven. Het jacht voert natuurlijk geen schoorsteenen want het heeft dieselmotoren, het is roomkleurig geschilderd, het heeft de gedaante van een kruiser, er is een groote rij statiehutten op het dek, en het voert, behalve de natievlag, den wimpel van de „Royal Yacht Club.“ Is je dat voldoende?“

„Die juffrouw „Sylvia“ zal mij niet ontsnappen, mylord!“ beloofde Henderson.

„Goed zo! Zoodra je haar hebt gevonden volg je dat jacht op zoodanigen afstand, steeds onder water, dat je ons desgewenscht binnen vijf minuten kunt hebben ingehaald. Je let nauwkeurig op de afgesproken teekens, en handelt dienovereenkomstig. En luister nu. Mijnheer Brand wordt op den eersten dag zeeziek, omstreeks tien uur in den avond, en ik zal er op aandringen, hem in de eerste de beste haven, dat wil zeggen die van Southwold, aan land te zetten. Intusschen geldt dit alleen voor het geval dat ik dan reeds gedaan zal hebben — wat ik mij voorneem. De moge-

lijkheid bestaat, dat ik niet aanstonds slaag, en je zult er dus rekening mee moeten houden, vriend James, dat je een vrij groot gedeelte van den nacht wakende en varende zult moeten doorbrengen.“

„Dat heeft niets te beteekenen, mylord!“ verzekerde de brave reus glimlachend. „Dat kan ik naderhand wel weer inhalen. Maar als het niet in Southwold zal zijn, waar is het dan?“

„Dat valt moeilijk te zeggen! Maar als je ons van nabij volgt, moet je het natuurlijk bemerken! Zoodra mijnheer Brand dus met de kleine sloep aan land is gezet, begeef je dan naar de kust, neemt hem aan boord, en volgt nauwkeurig zijn instructies op. Ik doe dit alleen, omdat ik over al je vermogens moet kunnen beschikken, en die zouden je verlaten, hoe sterk je ook bent, wanneer je nog langer wakker zoudt moeten blijven! Je krijgt dus mijnheer Brand bij je, zoodra mijn werkje mij langer mocht ophouden dan ik hoop en verwacht! Voor het overige blijft alles bij onze afspraak, en nu neem ik afscheid van je, Henderson.“

Raffles legde even zijn hand op den breeden schouder van den reus, de beide mannen wisselden een korten blik, en toen sprong Raffles aan land, vond spoedig een soort van natuurlijk rotspad, en begon het haastig te beklimmen.

Henderson keek hem een oogenblik na, staande bovenop het smalle dek van de duikboot. Begreep de reus iets van hetgeen Raffles voornemens was, misschien, maar dan had hij er toch niets van laten blijken!

Toen Raffles zich halverwege de helling nog eens omwendde, zag hij hoe de reus die juist het ijzeren trapje afdaalde zich omwendde, hem nog eens toewuifde, en toen den ronden deksel achter zich dichttrok.

Nog geen halve minuut later begon de duikboot snel te zinken, en het weinigje dat er zichtbaar van was geweest, verdween nu geheel en al onder de oppervlakte van het water. Slechts een streepje wit schuim verried de plek waar zij zich langzaam voorwaarts spoedde, naar zee — en toen viel er ook al spoedig van dat streepje niets meer te bespeuren.

Raffles klauterde verder, nog een kwartier lang, bereikte den bovenkant van de klip en zag in de verte reeds weder de daken van de stad, waar hij zijn auto had achtergelaten.

Het was bijna een vol uur loopen, en menig een zou zeer vermoeid zijn door die wandeling over de kale klip, zonder een greintje

schaduw, in een brandende zon, maar Raffles was gehard, gestaald door een leven in de buitenlucht en door voortdurende oefening van zijn lichaam, en hij gevoelde zich nog frisch, toen hij eindelijk het hotel weder bereikte, zijn auto vroeg en betaalde. Hij reed toen aanstonds terug, gebruikte snel een koude lunch in Thorne, ging aanstonds weer verder, en daar hij zeer hard reed, was het nog geen elf uur in den avond, toen hij Harwich weder bereikte, en regelrecht doorreed naar het hotel, dicht bij de haven gelegen, waar Brand hem zou wachten.

De jongeman wachtte hem op, gezeten in een van de gemakkelijke rieten stoelen, die op het kleine terras voor den hotelingang stonden, en die op dien warmen avond bijna allen waren ingenomen, vatte hem aanstonds onder den arm, liep met hem een eind de hoofdstraat in, waaraan het hotel gelegen was, en vroeg eindelijk op zachten toon:

„Alles goed gegaan?”

„Zoo goed als het maar kon! Henderson moet nu reeds onderweg zijn, vannacht pleistert hij bij Southwold, waar een ondiepte is, zoodat hij daar zonder eenig gevaar de boot op een zandplaat kan laten zinken, om daar rust te nemen, en morgenochtend zal hij, als er zich niets onverwachts voordoet, bijtijds in de haven van Harwich zijn.”

„Heb je hem de „Sylvia” nauwkeurig beschreven?”

„Hij kan haar niet misloopen. Hier alles in orde?”

„Volkomen in orde! Toch heb ik je iets nieuws te berichten, al is het van weinig beteekenis. In ons hotel zijn reeds drie of vier personen, die hoogstwaarschijnlijk tot de gasten behooren. Ik dineerde in het Hotel, zij zaten aan een tafeltje vlak bij het mijne, en ik heb hen herhaaldelijk over de Sylvia en het aanstaande uitstapje hooren praten.”

„Kende je die lieden?”

„Twee hunner, een echtpaar, meen ik wel eens op de renbaan te hebben gezien. Rijke parvenu's, die veel te hard praten, en veel te erg hun ringen laten schitteren. Maar het mooie meisje dat zij bij zich hadden, heb ik nog nooit gezien. Meisje is misschien wat sterk uitgedrukt — zij leek mij een jaar of dertig toe. Maar nog heel mooi.”

„Heb je naar de namen gevorscht!”

„Ja, dat deed ik aanstonds! Het echtpaar heet Timrott, en het meisje Suzanne Lenormand. Ik meen te hebben kunnen hooren, dat zij op een reis in de Fransche Riviera kennis

met haar hebben gemaakt, en hier die kennis weer hebben vernieuwd.”

„Hoorde die jongedame tot de uitgenoodigden?”

„Neen, dat geloof ik niet. Ik meende dat Timrott haar op eigen gezag maar had meeegenomen. Mijnheer Jerubal moet erg gul zijn in dat opzicht, en niet op een paar koppen meer of minder zien. Hij zou desnoods nog twintig gasten meer hebben kunnen vragen, zonder zijn schip te overladen. Ik ben er naar gaan kijken. Het is werkelijk een heel mooi scheepje, en blijkbaar nog splinternieuw. Ik geloof dat wij het om zoo te zeggen moeten inwiden.”

„De eigenaar is zeker aan boord?”

„Ja, met een stuk of zes van zijn gasten. Die zijn van Londen af al mee gegaan. En nu zou ik je maar aanraden, Edward, te gaan slapen, want de dag zal vermoeiend voor je zijn geweest. De mijne was het misschien nog meer, want ik heb mij stierlijk verveeld. Harwich is een heel drukke haven, dat geef ik toe, maar als stad is het verschrikkelijk.”

De beide vrienden keerden op hunne schreden terug, en zij zouden juist binnengaan, toen er een huurauto voorreed, waaruit een jongeman stapte, die den chauffeur betaalde, zonder moeite een zwaar valies oplichtte, en zich naar den ingang wendde.

Raffles had hem nauwelijks gezien bij het licht van de sterke booglampen boven de deur, of hij fluisterde tot Brand:

„Dat is Harry Thomson, onze jeugdige ingenieur, — de Romeo van onze Julia, maar die het zeker verder hoopt te brengen, dan de ongelukkige held uit het drama van Shakespeare!”

„Zou je hem kunnen aanspreken?” vroeg Brand zachtjes.

„Ja zeker! Wij zijn aan elkander voorgesteld, nog maar een paar maanden geleden, op een of andere soirée, en wij zijn dadelijk goede maatjes geworden. Kijk, hij heeft mij al gezien, en komt naar ons toe!”

Inderdaad had Harry Thomson, die het zware valies reeds aan een toeschietenden kellner had afgegeven, Raffles in het oog gekregen en een blijde glimlach verspreidde zich over zijn jong, prettig gezicht, dat gebruid was door de zon, toen hij naar hem toekwam, en opgewekt uitriep:

„Zou het lot mij zoo gunstig zijn, mylord, dat ik u onder de gasten van mijnheer Hayfish mag rekenen?”

„Zoo is het, mijn waarde Thomson!” ant-

woordde Raffles, de hand drukkende, die hem was toegestoken.

„Dat doet mij heel veel genoegen! Gij moet weten, dat ik daar een vreemde eend in de bijt ben, en nog volstrekt niet zoo zeker of men mij zelfs wel aan boord zal toelaten. Ziet gij — ik ben meer een invité van . . . van Juul . . . van de dochter van mijnheer Hayfish, dan van hem zelf! Het is ellendig om het te zeggen, maar voorloopig heeft hij het niet zoo bijzonder op mij voorzien.“

„Dat zal zeker anders worden Thomson, daarvan ben ik zeker!“ zeide Raffles glimlachend. „Sta mij toe, dat ik je mijn secretaris, mijnheer Brand voorstel. Ook hij behoort tot de gasten.“

De twee jongelieden namen elkander een kort oogenblik eens goed op, en toen schudden zij elkander krachtig de hand. Menigmaal ontstaat er een plotselinge sympathie, tusschen twee mannen die elkander tevoren nooit gezien hebben, en dat was ook hier het geval.

„Ik hoop, mijnheer Brand, dat gij althans aan boord mijn vriend zult willen zijn,“ zeide de jonge ingenieur. „Och, waarom zou ik er een geheim van maken, ik ben maar een arme drommel, een pas gevestigd ingenieurtje, en het is de vraag, of ik getapt zal zijn onder al die rijke lieden. Ik zou ook zeker geweigerd hebben, als Julia . . . nu ja, wat doet het er toe, gij moogt wel weten dat wij elkander bij den naam noemen! — als zij er niet zoo op had

aangedrongen. Zij is een heel goede vriendin van mij, dat mag ik wel zeggen!“

„Dan kan haar vader er ook niets op tegen hebben, dat gij dit kleine vacantiereisje meemaakt, dunkt mij!“ zeide Raffles. „Gij komt zeker regelrecht van Londen?“

„Ja, ik kom zoo juist van den trein. Ik heb mij voor acht dagen vrij gemaakt, ofschoon mijn vakantie eigenlijk later moest vallen, omdat zoo'n zeereisje iets heerlijks moet zijn!“

En zijn blauwe oogen schitterden zoo opgewekt, dat Raffles zijn hart warm voelde worden, en den jongeman vriendelijk op den schouder klopte met de woorden:

„Wie weet vloeit er uit deze reis nog wel een heel andere voort!“

„Maar mylord!“ stotterde Harry Thomson, terwijl hij een kleur kreeg. „Gij denkt toch niet . . .“

„Ik denk niets!“ viel Raffles hem in de rede. „Of hoogstens, dat het tijd wordt om te gaan slapen, als gij morgen frisch en wel en vooral bijtijds onder de oogen van de lieve Julia wilt komen! Bedenk eens, wat het zou zijn, als gij de „Sylvia“ zoudt misloopen.“

Dit denkbeeld scheen Harry zoo verschrikkelijk voor te komen, dat hij haastig afscheid nam, en zich zijn kamer liet aanwijzen.

En omstreeks een kwartier later hadden alle gasten van de „Sylvia“, voor zoover zij in dit hotel logeerden, zich ter ruste begeven.

DERDE HOOFDSTUK.

Aan boord.

Om acht uur stonden Brand en Raffles op, namen hun bad, kleedden zich zorgvuldig, en ontbeten.

Het was een heerlijke dag, reeds zoo warm, dat men de ramen van de groote eetzaal allen had moeten openzetten.

Een zilte bries drong naar binnen, en sprak veelbelovend van de komende geneugten.

Niet zoodra hadden Brand en Raffles plaatsgenomen, of de eerste stootte zijn metgezel aan, en zeide zachtjes:

„Daar zitten de Timrott's, die kleine dikke man, met dat eierschaal-hoofd, en die in het wit gekleede vrouw met die diamanten in haar ooren.“

„Diamanten om negen uur in den ochtend?“

Dat belooft wat!" zeide Raffles, geïntresseert kijkend naar het paar. „Die vrouw is zeker niet heel jong meer?"

„Dat niet, maar zij wil het toch zijn!" antwoordde Brand. „Vertel het niet verder, maar zij verft zich fameus!"

„Wat doet die man?"

„Wel, hij eet porridge, en hij kijkt voortdurend naar de deur!"

„Waarde Brand, dank voor je inlichting, maar dat zie ik zelf wel. Zijn blikken naar die deur zijn zelfs nogal ondeugend. Zij gelden waarschijnlijk mejuffrouw Lenormand. Maar dat bedoelde ik niet. Ik wil weten wat hij voor den kost doet!"

„Coupons knippen!"

„Voortreffelijk vak! Ik had het niet behoeven te vragen — zijn vingers zijn naar de couponschaar gegroeid. Stil, daar treed het schoone meisje al binnen, wel wat al te luidruchtig verwelkomd door mijnheer Timrott, hetgeen duidelijk te zien is aan het gezicht van mevrouw. Een kleine schermutseling, naar het schijnt. Maar het lieve wicht toovert een bevalligen, innemenden glimlach op haar gelaat te voorschijn, reikt madame gracieus de hand, en daar ligt zij al overwonnen ter neder, en teekent het vredesverdrag. Zeg eens, die heer heeft een gezonden eetlust. Mademoiselle Lenormand zit nauwelijks, of hij heeft zich alweder op zijn porridge geworpen. Luister eens Brand — ik geloof dat ik het gezicht van de jongedame al eens meer gezien heb. Zij is heel mooi. Spreekt zij Engelsch?"

„Ja, met een allergrappigst accent. Maar let nu eens op — daar komen hulptroepen aan!"

En Brand wenkte onmerkbaar naar een jongen man en een meisje van een jaar of twintig, die zoeven luid lachend tezamen waren binnengetreden, en regelrecht toegingen op het tafeltje waaraan het drietal gezeten was.

„Kennissen naar het schijnt?" vroeg Raffles schijnbaar verdiept in de behandeling van zijn ommelet.

„Het meisje is een nichtje van de Timrott's. Zeker een dochter van den broer van den man, want zij heet Emilia Timrott. De jongeman is haar verloofde. Zijn naam is Ernest Fuller."

„Brand, je bent een wandelend Bevolkingsregister. Hoe weet je dat alles?"

„Vanmorgen van den oberkellner gehoord. Oberkellners in havenplaatsen babbelen graag. Beiden rijk. De jongen heeft veel te wachten van een grootmoeder, wier oogappel hij is, en het meisje heeft een rijken vader.

Maar die had geen tijd om zelf mee te gaan, en beval daarom zijn eenig kind aan de hoede van zijn broer en diens vrouw aan. Allemaal uit den koker van den oberkellner! Hij wist het zoo precies, omdat de jongelui hier wel vaker logeeren, met haar ouders. Over een half jaar gaan zij trouwen. Almachtige goedheid, wat heeft die Suzanna een oogen! Zij schieten vonken! Je kunt er je cigaret wel aan aansteken!"

„Ik geloof dat die vonken op het oogenblik den jeugdigen minnaar gelden!" zeide Raffles, die met vermaak het kleine tafereeltje daarginds bleef gadeslaan. „Die Suzanne mag wel oppassen — zij heeft in anderhalve minuut tijds twee vijandinnen gemaakt. Het ergst is, dat die jongeman terugvonkt! Als dat maar goed afloopt op zulk een kleine ruimte als een luxejacht! Ik heb opgemerkt, Brand, dat dergelijke liefdesgrapjes altijd mijn werkzaamheden bemoeilijken! Men staart naar de maan, men gaat dus niet tijdig naar bed, en als men naar bed gaat, dan slaapt men niet, zooals ieder fatsoenlijk mensch toch behoort te doen, maar denkt ingespannen over het beminde voorwerp na. Kortom — het is een onrustige omgeving, met veel wakende menschen, die alleen maar overdag schijnen te soezen. Maar daar hebben wij onzen vriend Harry! Wenk hem eens — hij ziet ons niet!"

Brand had reeds zijn hand opgeheven, Harry zag die hand, baande zich een weg door de vele tafeltjes heen, lachend en gezond, frisch als de morgen zelf, en blijkbaar zonder te zien, dat van een ander tafeltje twee koolzwarte, groote oogen hem op zijn weg volgen.

„Maar die vrouw is een echte Delilah!" zeide Raffles verwonderd. „Onze vriend is nummer drie in haar belangstelling, en dat in den tijd van vijf minuten! Wel, wel, er staan ons aardige incidenten te wachten! Op die wijze zal de „Sylvia" een drijvend „Ile de Cytère" worden."

„Of wel een leeuwenkooi tegen den voedertijd!" meende Brand hoofdschuddend. „Hoe zei die Duitsche dichter het ook weer? „Da werden Weiber zu Hyänen!"

Intusschen was de jonge ingenieur reeds op de beide mannen toegetreden, en had hen beurtelings hartelijk de hand gedrukt.

„Een heerlijke dag!" riep hij uit. „Jammer dat het geen zeilboot is. Er staat een fijne bries, juist geschikt voor een goeden Achtme-

ter. Staat ge mij toe, mylord, dat ik in uw gezelschap en dat van mijnheer Brand blijf?"

„Totdat wij aan boord zijn waarde Harry," antwoordde Raffles glimlachend.

„Dus aan boord stoot ge mij dadelijk van u?" vroeg Thomson op een toon van grappige wanhoop.

„Dat zullen wij niet doen, mijn jongen — maar dat zal wel worden gedaan door een zeker klein ventje, meestal zonder eenig ander kleedingstuk afgebeeld dan een paar charmante vleugeltjes en een pijlenkoker! Goede hemel, onze jonge vriend kan nog blozen als een jong meisje! Nu, dat lijkt mij een goed teeken! Ik wilde dat er in dezen tijd wat meer geblond werd door de jongelui! Ken je die dame, Thomson?"

Thomson wendde onwillekeurig even het hoofd om om in de richting te zien welke Raffles hem aanwees, en zag recht in de twee diepe grotten, met hun zwarten gloed, die de oogen waren van Suzanne Lenormand.

„Neen — nooit gezien!" zeide hij, zich onverschillig weer afwendend.

„Ik vroeg het maar, omdat ze haar blikken niet van je afhoudt!"

Maar Thomson haalde de schouders op en dat was alweer een bewijs temeer, dat hij werkelijk heel erg verliefd was op een ander meisje. Dat gevoel moet al zeer sterk zijn, als mannen volkomen ongevoelig blijven voor het vriendelijk staren van twee mooie vrouwen-oogen.

Maar hoe verliefd Thomson dan ook mocht zijn — zijn eetlust had er volstrekt niets onder te lijden gehad. Eerder scheen het tegendeel waar te zijn. Hij at zijn havermout, zijn gekookte tarbot, zijn vier boterhammen met aardbeziënjam, zijn drie spiegeleieren met ham en geroosterd brood, alsof hij een week lang schipbreukeling was geweest op een onbewoond eiland, maar toen hij klaar was getuigde hij dan ook met gulle oprechtheid van zichzelf:

„Ik eet als een grondwerker! U moet er maar niet op letten. Het zal misschien nog wel overgaan! Maar ik ben veel in de buitenlucht, als ingenieur en dat scherpt je eetlust. Vertel er niets van aan Julia! Zij is zulk een fijn poppetje, en het stuit haar misschien tegen de borst, als zij merkt dat ik zoo'n veelvraat ben!"

„Ik ben benieuwd hoe je dit gebrek aan de ontbijttafel denkt te vermoffelen, Thomson," zeide Brand leuk.

„Wel, dan lijd ik honger!" zeide de jonge

ingenieur manmoedig. „En in stille hoekjes knabbel ik chocolade — ik heb er een valies vol van meegenomen. Achttien pond, dat zal wel voldoende zijn. En moeten wij nu niet naar de kade? Het is al kwart over negenen!"

„Ja, het is tijd!" besliste Raffles.

Brand ging een auto van een standplaats halen, de valiezen werden erin geladen, Brand regelde de rekening, de drie mannen stapten in, en een kwartier later hield de auto stil vlak voor een der steigers van de Koninklijke Yacht club, aan welks einde de Sylvia zachtjes op haar ankers reed.

Het was inderdaad een heel mooi scheepje van kruisermodel, hoog van voren, lager van achteren, strak van lijn, en roomkleurig geschilderd.

De koperen letters van haar naam waren wel een voet hoog en schitterden als goud in de zon.

Een paar matrozen, die wijde, sneeuw witte broeken droegen, en blauwe truien, met den naam van het schip in gouddraad op de borst geborduurd, liepen bedrijvig af en aan, en hielpen de bagage aan boord dragen van gasten, die langs de loopplank aan boord gingen.

De chauffeur werd betaald, de drie mannen namen zelf hunne valiezen ter hand, en liepen over den steiger.

Zij werden als het ware op den voet gevolgd door het vijftal, hetwelk zoeven het dramatisch gebarenspeel had opgevoerd, dat de aandacht van Raffles had getrokken.

Zij kwamen aan den voet van de loopplank, liepen verder over de met dwarslatten bespijkerde planken, terwijl matrozen hun haastig tegemoet kwamen om hen van hun bagage te ontdoen, en werden aan boord luidruchtig verwelkomd door mijnheer Jerubal Hayfish in persoon.

Hij was een zwaarlijvig man, met een onderkin, glad geschoren en een vleezig gelaat, met een lichtgelen tint, als van een leverlijder. Hij moest minstens zestig jaar zijn, en zijn haar was te zwart om echt van kleur te kunnen zijn.

Hij was gestoken in een splinternieuw, blauw pak, met vergulde knopen, die Brand dadelijk een afgrijzen van hem deden krijgen, een witte zeilpet, ook al met veel verguldsel, een verrekijker aan een riempje over den schouder, en een soort van knuppel in de hand, die al spoedig een tweede kijker bleek te zijn, van een ander model.

Het was zoo duidelijk aan het gelaat van

den man te zien, alsof hij het had uitgeschreeuwd, dat zijn vreugde over de komst van den „adellijken hans“ geen grenzen kende.

Hij danste letterlijk van plezier op zijn korte beenen, wiste zich het zweet van zijn voorhoofd. Greep telkens opnieuw de hand van Raffles, die hem met koele verbazing in zijn grijze oogen opnam, en trompetterde luid om zijn vrouw, die elders bezig was met damesgasten en riep:

„Sylvia! Kom dan toch! Zijne Lordschap! Lord Aberdeen aan boord van mijn schip! Moet ik je komen halen Sylvia? Zie je niet wie daar is? Lord Aberdeen met zijn secretaris! Dat ik dat nog heb mogen beleven! Wat ik je bidden mag Sylvia....“

Maar hij kwam niet verder, want zijn oogen bleven als vastgenageld op het bedremmelde gezicht van Thomson staren, dien hij nu pas achter zijn hooge gasten ontwaarde.

Zijn voorhoofd trok in rimpels, hij trok zijn hoofd in den nek, zoodat zich nog een tweede onderkin bij de eerste kin voegde, maakte een geluid, dat veel geleek op het getoeter van een toornigen olifant, en wilde naar het scheen een onvriendelijke opmerking maken, toen Raffles, die geen oog van zijn gelaat had afgewend een weinig plaats maakte, en op den beminnelijksten toon van de wereld sprak:

„Ik ben zoo vrij geweest, mijnheer Hayfish, mijn vriend Harry Thomson mede te brengen! Ik hoop dat gij hier niets tegen zult hebben?“

Al zou Hayfish den jongeman het allerliefst aanstonds overboord hebben gesmeten, hij had zich liever de tong afgebeten dan dit te zeggen. Nu de vriend van zijn dochter klaarblijkelijk ook een vriend van zijn hoogen gast was, op wiens komst hij in het geheel niet had durven rekenen, nu trok hij zijn gezicht tot een zoetsappigen grijns, en zeide:

„De vrienden van mijn vrienden, zijn uw vrienden.... of hoe het dan heeten mag! Kom er dan maar op, jongeman, en — nu, amuseer je verder!“

Wat dien laatsten raad betrof — Harry Thomson had hem volstrekt niet van noode, want nadat hij Raffles een dankbaren blik had toegeworpen, viel zijn oog op een mooi, jong deerntje, dat zoeven een trap was opgekomen, en hem aanzag met een blik, die van vrees zoowel als van innige vreugde getuigde.

Het leek alsof zij hem met de oogen iets vroeg, en toen hij haastig knikte trad zij vlug op hem toe, vatte zijn handen, en voerde hem een weinig terzijde, terwijl mijnheer Hayfish het paar met zijn kleine, geelgrijze oogjes

volgde, steeds voor zich heen pruttelend en grommend.

„Die jeugd van tegenwoordig — zij doen maar!“ bromde hij. „Dat was in mijn tijd anders! Als je niet met elkaar trouwde, dan bleef je behoorlijk op een afstand.“

„Maar waarom zouden ze niet trouwen!“ vroeg Raffles met een onschuldig gezicht.

Het denkbeeld scheen mijnheer Hayfish zoo monsterachtig voor te komen, dat hij zich bijna verslikte in zijn woorden, toen hij hakkelend ten antwoord gaf:

„Waarom ze niet zouden trouwen? Waarom niet? De vraag! Omdat het geen pas zou geven! Geen haar op mijn hoofd — nooit in der eeuwigheid — geen sprake van — een ingenieur van niemendal.... en mijn kind? Bestaat niet! En nu zal ik u eigenhandig uw hut eens wijzen mylord! U krijgt een fijne, een prachtige, een prima hut! De beste die ik heb aan boord! Wat zegt u van mijn scheepje?“

„Een heel mooi vaartuig, mijnheer Hayfish!“ antwoordde Raffles op plechtigen toon. „Ik wenschte er zelf wel zoo een te bezitten!“

Zijne Lordschap wenschte er zelf zoo een te bezitten! Het was bijna te veel voor mijnheer Hayfish. Een man als Lord Aberdeen, die zijn spijt te kennen gaf, niet juist zulk een schip te bezitten!

De eigenaar geleidde Raffles en Brand met veel plichtplegingen naar een van de voorste hutten, die er inderdaad keurig uitzag met haar mahoniehouten betimmering, haar gemakkelijke slaappleats, haar marmeren waschtabel en haar vele bergruimte. Brand kreeg de hut daarnaast, die door een tusschendeur in verbinding stond met die van Raffles.

„Wij hebben niets meer te wenschen, mijnheer Hayfish,“ zeide Raffles — maar toen de eigenaar met veel verontschuldigen zijn gasten alleen liet om weer anderen te gaan begroeten voegde hij er tusschen de tanden aan toe:

„Op een kleinigheid na, tenminste!“

De beide vrienden begonnen hunne valiezen te ontpakken, nadat zij de smalle deur gesloten hadden, die op het voordek uitkwam.

Er drong nu nog alleen maar licht door in de hutten door de ronde patrijspoorten ter weerszijde van de deur.

Zij hadden de tusschendeur opengelaten en konden dus op zachten toon met elkander spreken.

„Wat een product!“ begon Brand zachtjes, hoofdschuddend naar de dichte deur ziende.

„Het product van zijn tijd, mijn waarde!“

zeide Raffles schouderophalend. „Slechts een zoo verschrikkelijke oorlog kon zulke verschrikkelijke individuen opleveren. De man is vroeger paardenkooper geweest, voor hij verstand kreeg van militair laken en jam, en dat is hem ook nu nog duidelijk aan te zien. Zijn taal riekt naar den stal. Maar gelukkig behoeven wij hier niet lang te blijven — tenminste dat hoop ik. Reeds vanavond zal er wel al gedanst worden, en misschien kunnen wij dan onzen slag al slaan.“

Op dat oogenblik schoof er een schaduw snel voorbij het raampje, en de twee vrienden opziende, zagen Suzanne Lenormand voorbijgaan, op de hielenvolgd door den jongen Fuller, die weer gevolgd werd door Emilia Timrott.

Hijgend en blazend kwam het echtpaar Timrott op zijn beurt voorbij, rood en bezweet door de inspanning, want het was zeer warm geworden, en alles wees erop, dat het aan land nauwelijks uit te houden zou zijn.

En nu zagen zij nog andere personen voorbijgaan die zij in het geheel niet kenden, oude en jonge dames, heeren met wit en met blond haar, sommige reeds gekleed in hun blauwe pakken, anderen zwoegend met hunne valiezen.

Zij konden door het raampje ook de plek zien, waar mijnheer Jerubal Hayfish de laatsten van zijn gasten verwelkomde, bijna bezwijkend van de hitte, want hij wilde alles zelf doen, droeg galant dameskoffers, struikelde over stapels touw, en liep zijn eigen matrozen onder den voet.

Maar eindelijk naderde dan toch het uur van het vertrek, en toen merkten zij ook voor het eerst iets van den kapitein, een nog jonge man met een gebruind, krachtig geteekend gelaat, die toezag bij het inhalen van de loopbrug.

En precies om tien uur, toen er zes en dertig gasten aan boord waren, werden de trossen losgegooid, de krachtige motoren begonnen te draaien, de beide schroeven sloegen het leigrijze water tot schuim, en langzaam voer de Sylvia de haven van Harwich uit.

Het was er druk van mailbooten, vrachtschepen, motorschuiten en visscherspincken, en behoedzaam zocht de slanke motorkruiser zich een weg te midden van al die vaartuigen.

Om half elf bereikte zij de open zee, en zette toen aanstonds koers naar het noorden, en de opvarenden konden de kust bijna voortdurend in het oog houden, ook zonder dat een kijker gebruikt behoefde te worden.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een vreemde ontdekking.

Raffles en Brand hadden zich spoedig voor de reis gekleed, dat wil zeggen dat zij zich gestoken hadden in een pak van lichtblauw flanel, en hun hoeden verwisseld hadden tegen een gemakkelijke zeilpet, die niet zoo spoedig zou afwaaien.

Alles voorspelde een prachtige dag, bij uitstek geschikt om op het water door te brengen. Een paar matrozen hadden aanstonds zonnezeil uitgespannen, want zelfs op zee, terwijl de boot met een flinke vaart liep, zoodat een kunstmatige bries veroorzaakt werd, was de hitte bijna onverdragelijk.

Het duurde niet lang of de gasten hadden, voor zoover dat nog noodig was, onderling kennis gemaakt. Op een enkele uitzondering na kende Raffles en Brand geen van die lieden, en dat kwam hun onderneming ten goede. Hoe minder zij behoefden te praten, als zij dit niet wenschten, hoe beter het zou zijn. Het toeval had Harry Thomson niet ver van zijn aangebedene geplaatst — maar ook even dicht bij een zekeren Philip Crone, van wien maar al te spoedig en al te duidelijk bleek, dat hij een goed oogje had op de bevallige Julia. Raffles en Brand waren nog geen kwartier aan boord, of gediensstige tongen hadden den jongeman alles aangaande dezen Philip Crone verteld. Op het oogenblik had hij niet veel geld, maar hij hoopte veel te erven, en niet alleen geld, maar ook den adellijken titel van zijn vader, die hertog van Aldemarle was. Voor het oogenblik echter was het jongemensch nog maar eenvoudig Crone, zonder meer. Hij was een lange, spichtige jongen, die een beetje voorover liep, met een bleeke gelaatskleur, smalle schouders, en die onafscheidelijk verbonden scheen te zijn aan zijn monocle.

„Een blijspeltype!“ concludeerde Brand, nadat hij hem een oogenblik bestudeerd had, „en het is zoo duidelijk als glas, dat Julia hem nog als minder beschouwt dan het frische briesje, dat haar zachte wangen streelt!

Intusschen blijkt haar moeder een bepaald zwak voor die tochtlat te hebben, dat is duidelijk te zien. En de vader zou het ook lang niet onaangenaam vinden, als hij over eenige maanden zou kunnen spreken, „mijn dochter de hertogin“. Maar zoover zijn wij nog lang niet, al zou ik durven wedden, dat deze heele kruistocht in de eerste plaats bedoeld is als een soort van propaganda voor het huwelijk van die twee jongelieden, die evengoed bij elkaar passen als oesters bij verschaald bier.“

Hij deelde deze zienswijze aan Raffles mede, die vrij onverschillig de schouders ophaalde, en te kennen gaf:

„Om je de waarheid te zeggen, stel ik heel wat meer belang in de juweelen hier aan boord, beste Brand! Als onze vriend Thomson dat meisje werkelijk liefheeft, en daaraan wil ik niet twifelen, dan is hij zeker mans genoeg, om het tegen dien Crone op te nemen!“

„Tegen Crone allicht — maar ook tegen de moeder en den vader van het meisje? Ik betwijfel het, en ik zou het prettig vinden, als wij, onder de bedrijven door, iets voor hem konden doen.“

„Ik zou niet inzien, op welke wijze wij hem van nut zouden kunnen zijn!“ hernam Raffles. „Wij kunnen toch moeilijk naar de oudelui toe gaan, en zeggen: „die mijnheer Crone is geen partij voor uw dochter, maar daarentegen is mijnheer Thomson veel beter!“ Het is toch geen schoenpoetsmiddel!“

„Ik zie niet in waarom je dat niet zou kunnen doen!“ zeide Brand op levendigen toon, „zij zien je naar de oogen, dat is duidelijk, en hechten waarschijnlijk bijzonder veel waarde aan je oordeel!“

„Nu, wij zullen wel zien! Wie is die heer in uniform, die daar zoo trotsch voorbijstapt!“

Raffles wees op een jongeman, niet ouder dan een jaar of twee en twintig, gekleed in een blauwe uniform, een soort fantasiegevaad, met veel gouden oplegsels, en een pet, die zeker wel een paar kilo moest wegen, door

de vele versierselen, die haastig over het dek stapte, met een papiertje in de hand, en in een der hutten verdween.

Er verscheen een verschrikte uitdrukking op het gelaat van Brand, toen hij op zachten toon tot Raffles zeide:

„Alle drommels — ik geloof stellig dat dat een marconist is! Hebben ze radio aan boord?“

„Daar wist ik niets van!“ antwoordde Raffles. „In ieder geval kan ik je verzekeren dat het een week geleden niet zoo was! Maar het is ook heel begrijpelijk dat mijnheer Hayfish niet achter heeft willen blijven, en zijn gasten wil tracteeren op „Broadcasting“! Er zullen zich oogenblikken van verveling voordoen, wat onvermijdelijk is, op een tocht als deze, met niets anders dan zee en lucht om zich heen, en een streepje van onze krijtrotsen in de verte, en die kunnen het best gevuld worden met liederen van Schumann, beursberichten, een aria uit Faust, en de laatste echtscheidingschandaaltjes! Intusschen heeft het natuurlijk ook zijn voordeel — want ingeval van een schipbreuk, brand aan boord, of een ander ongeluk, kan men van het schip af ook onmiddellijk verbinding krijgen met de kust! Nu, wij zullen er rekening mede moeten houden, en dat is alles. Ik hoop zoo snel te kunnen handelen, dat alle radioberichten ter wereld, mijnheer Hayfish niet kunnen helpen! Heb je de juweelen van mevrouw Hayfish al gezien?“

„'s Morgens om elf uur?“ riep Brand verwonderd uit.

„O, als men haar liet begaan, droeg zij ze in haar slaap! Waarschijnlijk kleedt zij zich al voor de lunch, en dan zullen wij wel een deel van die kostelijke dingen in hare ooren, om haar hals, en aan haar polsen kunnen bewonderen. Kijk, daar gaat onze schoone Suzanne! Wat doet zij? Aha, — zij vindt den marconist niet onaardig, en gaat een praatje met hem houden! Hij glimlacht verheerlijkt al is hij ook een hoofd kleiner dan zij, en kronkelt zich in allerlei bochten van verrukking! Hij vergeet er bijna de boodschap door, die hij waarschijnlijk voor een van de gasten naar huis moet verzenden! Een hoffelijk jongmensch! Nu noodigt hij haar in zijn heiligdom, en zal voor een dankbaar publiek zijn kunststukken gaan vertoonen.“

De beide vrienden hadden dit alles op kunnen merken, gezeten in de schaduw van het zonzeil, in gemakkelijke dekstoelen, en half verscholen achter een van de reddingsbooten, waarvan er drie aan boord waren, een aan iedere zijde, en dan nog een dwars boven het

achterdek. Al die booten konden zeer gemakkelijk en vlug te water worden gelaten, en ieder kon gemakkelijk vijftien personen bevatten.

De achterste bezat bovendien een aanhangmotor.

Het spreekt vanzelf dat Raffles en Brand al deze bijzonderheden wisten, voor zij nog een half uur aan boord waren.

Zij keken nu zwijgend toe, hoe de mooie Suzanne, nieuwsgierig het kleine, keurige hokje van den marconist bewonderde, waar het glom van nikkel en gepolijst koper.

En als Brand zich een weinig terzijde boog, kon hij, door een opening in het zonzeil, de draden zien, uitgespannen tusschen de twee fijne, dunne masten aan een waarvan de vlag der Koninklijke Motorboot Club wapperde.

En terwijl zij daar zoo rustig zaten, kregen zij gelegenheid nog meer interessante dingen op te merken.

Mijnheer Ernest Fuller kwam aanwandelzen, zoogenaamd bij toeval, en kuierde recht toe op de hut van den marconist.

Hij kreeg een kleur, toen hij zijn zeilpet afdnam voor de mooie Suzanne, maakte een trefende, zeer oorspronkelijke opmerking over het schoone weder, stotterde iets aardigs over het costuumpje van het jonge meisje, en noodigde haar toen uit tot een wandeling over het dek.

Het mooie meisje scheen een oogenlik te aarzelen, liet haar zilveren lachje hooren, en zeide, met een ondeugende tinteling in haar groote, zwarte oogen:

„Mijnheer Fuller — dat is mij toch werkelijk wat te gevaarlijk! Wat zou uw aanstaande daar wel van zeggen!“

De aanstaande kreeg gelegenheid dit aanstonds op te helderen, want daar kwam zij reeds aantrippelen, op het voetspoor van haar gedrosten verloofde, en met een suikerzoet glimlachje om de lippen — een van die glimlachjes, die ons steeds op onze hoede moeten doen zijn voor het zwakke geslacht!

Haar stemmetje klonk schijnbaar heel onschuldig en lief, toen Emilia Timrott vroeg:

„Ga je een wandelingetje met mij maken over het dek, Ernest?“

Ernest keek als een knaap, die op het stellen van pruimen betrapt is, en zei, dat hij het dolgraag zou doen, dat hij het haar juist had willen vragen, en dat hij dien dag geen seconde van geluk meer zou hebben gekend, als zij het had geweigerd.

Het is waar dat hij dit alles verzekerde op

een veiligen afstand van Suzanne Lenormand, en ook met den rug naar haar toe, zoodat hij onmogelijk het spottende lachje kon zien, waarmee het schoone kind hem nakeek.

Raffles en Brand hadden die kleine komedie gadegeslagen. Zagen elkander nu glimlachend aan, en staken hun tweede cigaret op.

„Hier hebben wij alweder een klein roman-
netje, dat zich afspeelt, evenwijdig met dat
tusschen Harry en Julia — en dat, nadat we
de haven pas een uur verlaten hebben!“ begon
Raffles. „Het is merkwaardig, welk een ster-
ken invloed een beetje zout water heeft op ge-
voelige harten! Heb je wel eens opgemerkt,
dat aan het strand de meeste huwelijken tot
stand komen!“

„Ja, en ook ontbonden worden — waar-
schijnlijk om het verbroken evenwicht weer te
herstellen!“ antwoordde Brand. „Is het nog
geen tijd voor de lunch?“

„Over een uur, prozaïsch mensch. Zegt deze
zee je dan niets?“

„Voorloopig zegt ze me nog niets! Ik krijg
er alleen pijn van in de oogen, zooals de zon
op de golven schijnt! Wat is dat voor een
boot?“

Brand keek naar een blijkbaar zeer snelle
motorboot, die op een paar kabellengten af-
stand achter de Sylvia aan voer, en op gelijke
hoogte met haar scheen te blijven. Zij moest
uit volle zee zijn gekomen, want het was voor
het eerst dat de beide vrienden haar zagen!
Het was een open boot, geschikt voor zes of
zeven personen, maar op het oogenblik sche-
nen er zich slechts twee heeren in te bevin-
den, die naast elkaar waren gezeten.

Raffles tuurde er even naar, en antwoordde
toen schouderophalend:

„Het is een open toerboot, zooals er hier te
lande duizenden zijn, maar heel vlug naar het
schijnt. Het is meer een renboot. Een naam
kan ik niet zien. Er hangt juist een grijs dek-
zeil over de voorplecht, die den naam be-
dekt.“

„Politie?“ vroeg Brand zachtjes, en op gek-
scheerenden toon.

Maar Raffles lachte niet. Hij maakte zijn
kijkertas open, nam er zijn voortreffelijke
Zeiss uit, bracht dien voor het oog, en tuurde
er een oogenblik door.

Toen hij het instrument weer liet zakken,
lag er een peinzende uitdrukking op zijn ge-
laat, zijn wenkbrauwen waren een weinig ge-
fronst, en het was alsof hij ernstig over iets
nadacht.

„Het is me,“ begon hij eindelijk langzaam,

„alsof ik het gezicht van dien man achter het
stuurwiel al eens vroeger gezien heb, maar ik
geloof niet dat ik kan zeggen, waar of wan-
neer. In ieder geval is het niet in een salon ge-
weest daarop durf ik wel zweren! Kijk jij
eens, Brand!“

Brand nam op zijn beurt den kijker, keek er
een halve minuut door, en zeide toen zacht:

„Zijn trekken komen ook mij niet onbekend
voor. Hij is geloof ik geen Engelschman. Hij
heeft een echt Zuidelijk type — een Span-
jaard, een Italiaan, of nog eerder een Roe-
meen!“

„Een Roemeen?“ fluisterde Raffles leven-
dig. „Je brengt me op een idee! Nu weet ik
het opeens! Het is Janos Popescu!“

Brand had bijna een schreeuw van verba-
zing gegeven.

Die naam bracht hem weer allerlei dingen
uit een niet eens zoo ver verleden voor den
geest! Popescu was de naam van een man,
die twee jaren geleden een vrij belangrijke
rol had gespeeld te New-York, waar de poli-
tie hem destijds ijverig zocht wegens een paar
zware misdrijven. Hij had destijds deel uitge-
maakt van de Bende van het Kwade Oog, en
Raffles en Brand hadden herhaaldelijk met
den kerel te doen gehad. Hij zag er bijna juist
uit als toen, behalve dat zijn kort snorretje een
weinig in de lengte was uitgegroeid. Maar dat
hij het was liet geen twijfel. Wat deed hij hier
nu? Waarom volgde hij de Sylvia? Want dat
hij het motorjacht volgde — ook dat kon niet
betwijfeld worden. Schijnbaar toevallig bleef
hij op juist denzelfden afstand, en liet het
roomkleurige schip niet uit het oog gaan.

Zeker gingen dezelfde gedachten door het
hoofd der beide vrienden, want zij keken
elkander veelbeteekenend aan, en juist wilde
Brand weer iets zeggen, toen achter hun rug
het heldere lachje klonk van Suzanne Lenor-
mand, die juist met een betooverend glimlach-
je voorloopig afscheid had genomen van den
verheerlijken marconist, en zich naar de ach-
terplecht begaf.

Zij liet zich neer op een van de lattenban-
ken, die zich daar bevonden, en kreeg nu ze-
ker ook de open boot in het oog. Zij keek er
een oogenblik naar, stond op, en bleef over de
golven turen, een paar minuten lang.

Toen keerde zij op haar schreden terug, om
met een stralenden blik de beide Timrotts te
gaan begroeten, die nu pas hunne hutten had-
den verlaten, gedost in witte kleedij, en blijk-
baar zeer tevreden over het leven, en de

plaats die het Lot hen daarin had aangewezen.

En zoo verstreek de tijd.

Er werd geluncht in de groote eetzaal, die zich onder het dek bevond, maar waarvan alle patrijspoorten wagenwijd waren opengezet.

Die zaal, die het grootste gedeelte van het middenschip besloeg, was zoodanig ingericht dat men er de tien kleine tafeltjes zeer gemakkelijk kon wegruimen, en de zaal kon veranderen in een slaapkamer, door schutten en gordijnen weer te verdeelen, en die geschikt was voor acht of tien opvarenden. Die slaapzaal was dan ook aangewezen aan de mindere goden onder de gasten.

Na de lunch wandelde men aan dek, men whistte, men flirte, men liet zich bruin branden in de zon, men luisterde naar een viool-sonate van een bekend kunstenaar, men verveelde zich, men liet daar niets van merken, kortom men verrichtte hetgeen te doen gebruikelijk is, aan boord van een groot motorjacht.

Toen kwam het diner, en Raffles had alle gelegenheid tot de slotsom te geraken, dat zijn onderneming in ieder geval de moeite zou loonen, want er was bijna geen damesgast, of zij torste een vracht van diamanten en paarden, en hij schatte de waarde van het geheele gezelschap — de stoffelijke waarde wel te verstaan — op een paar honderd duizend pond sterling!

Na het diner ontstond er een kleine woordenwisseling over de vraag of men des nachts zou blijven doorvaren of wel ergens voor anker zou gaan en de zenuwachtigen onder de passagiers drongen op dit laatste krachtig aan, want als men stillag in een haven, dan kon men in ieder geval niet overvaren worden, of op een drijvende mijn stooten en in de lucht vliegen!

En tenslotte kwam men overeen, dat er tusschen middernacht en het kriecken van den dag niet gevaren zou worden, en dat men dan onder de kust, al of niet in een haven, voor anker zou gaan. Dit laatste leverde niet het minste gevaar op, zoolang de zee spiegelglad bleef als een meer, en de kapitein had verzekerd, dat het weder zeker vele dagen niet zou veranderen.

Toen dit aldus was bijgelegd werd er wat gedanst.

En terwijl er werd gedanst ging Suzanne Lenormand weder naar het achterschip, zeker wat bezweet en warm, want zij gebruikte

overvloedig haar zakdoek, en waaierde er zich koelte mee toe.

En al dien tijd volgde de open motorboot, op een afstand, te ver om haar te kunnen be-roepen, en toch nooit zoo ver, of men kon haar met het bloote oog duidelijk waarnemen.

En toen de duisternis viel, toen de lampions op het ruime voordek werden ontstoken, toen naderde ook de toerboot.

Raffles en Brand zaten op dat oogenblik rustig hun cigaret te rooken op het achterschip, en praatten op zachten toon met elkander.

Zij hadden het naderen van de boot zeer goed gezien, en nu zeide Raffles, zich naar Brand overbuigend:

„Ik zou toch wel eens willen weten wat dit nu eigenlijk te beteekenen heeft.“

„Het is zeker opvallend, hoe die boot ons volgt als een bulhond.“

„Het is volstrekt geen zeewaardig vaartuig, en als de golven wat hooger waren, zou het een zeer gewaagde onderneming zijn, met zulk een betrekkelijk klein scheepje de Noordzee te bevaren, al is het dan ook op betrekkelijk korten afstand van de kust. Maar het lastige van de zaak is, dat ik Henderson nu bezwaarlijk kan waarschuwen, zonder dat die Popescu het ziet!“

„Zou hij al aan de oppervlakte zijn gekomen?“

„Dat betwijfel ik! Hij moet natuurlijk ook de nabijheid van die hardnekkige toerboot al hebben gemerkt, en vindt het misschien gewaagd, aan de oppervlakte te verschijnen. Hij kan ons trouwens door de periscoop even gemakkelijk zien. Maar als je hem wilt waarschuwen, gebruik dan de geheime code, want die kent Popescu heel zeker niet!“

„Dat is een goed idee! Ik zal hem even laten zien, dat wij op onzen post zijn, en dat hij zich gereed moet houden!“

„Denk je den slag vannacht te slaan?“ vroeg Brand bijna onhoorbaar.

„Dat valt nu nog heel moeilijk te zeggen! Ik geloof dat er nog zeer laat gedanst zal worden, en daarbij zullen de dames zich natuurlijk weer tooien met haar sieraden. Ze zoo maar af te nemen gaat natuurlijk niet. Ik zal moeten wachten tot zij ze zullen hebben afgelegd. Hoe laat dat kan zijn — ik weet het nog niet, maar Henderson moet zich op alles voorbereid houden!“

Raffles was opgestaan en wandelde langzaam naar het achterdek. Hij ging zoo staan, dat de reddingsboot als het ware een scherm

vormde, dat alle valsche schijnsels opving, en begon nu met tusschenpoozen aan zijn sigaar te trekken, na er de asch van te hebben afgetikt, zoodat het uiteinde telkens weer als een rood seinlichtje opgloeide, en in kracht weer afnam. Hij maakte er tevens kleine bewegingen mede, op en neer, links en rechts, in kringen en slingers, en toen keerde hij zich weer om, en voegde zich weer bij Brand.

Het was een weinig koel geworden, en de beide mannen hadden hun donkere overjassen aangetrokken. Zij spraken wel een kwartier lang geen woord, niemand kon weten dat zij zich daar bevonden, en eensklaps hoorden zij vlak bij zich het ruischen van een vrouwenkleedingstuk. En zij wisten ook dadelijk wie het alleen maar kon zijn. Want Suzanne Lenormand was de eenige, die zich dien avond vertoond had in een soort van regenmantel van zijde, nieuw nog, en die bij iederen stap ruischte.

Zij zagen niets anders van haar dan den onderkant van haar kort rokje, haar vleeschkleurige kousen en de sierlijke, witte schoentjes.

Zij liep haastig voorbij, blijkbaar zonder iets van hen te bemerken, tot zij het achterschip bereikte, waar het volkomen duister was.

Zij trok den donkeren regenmantel zoo dicht mogelijk om zich heen, en nu klonk er een zacht tikkend, onregelmatig geluid, dat eenige minuten achtereen aanhield.

„Wat voert zij toch uit?“ vroeg Brand, die zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Raffles had gebracht. „Wat is dat voor een geluid?“

„Dat is het knippen van haar zaklantaren!“ antwoordde Raffles kalm. „Het is heel eenvoudig. De jongedame geeft seinen aan die open renboot, en wij kunnen het licht alleen maar niet zien, omdat zij met den rug naar ons toestaat!“

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een brutaal stukje.

Van de motorboot kwam maar een enkel sein terug. Het groene bakboordlicht rees een oogenblik de hoogte in, en dat moest zeker beduiden dat het sein begrepen was.

De vrouw bleef nog even staan, en toen keerde zij weder op haar schreden terug, en Raffles en Brand maakten zich zoo klein mogelijk met hun gezichten verborgen in de hoog opgezette kragen van hun overjassen, en tot zelfs hun adem inhoudend.

Zij hoorden weer het geruisch van de zijde, dat snel wegstierf, en daarop, eenige seconden later, het heldere lachje van Suzanne Lenormand, die zich weder bij de gasten op het fantastisch verlichte voordek had gevoegd.

Brand bevrijdde zijn gelaat weer, vergevischte zich, dat er zich hier niemand op het duistere dek bevond, en vroeg toen op fluissterenden toon, ten hoogste verbaasd:

„Wat moet dit alles nu eigenlijk voorstellen? Zou die vrouw werkelijk in verbinding staan met die Popescu en zijn boot?“

„Wij zullen tenminste maar niet aannemen, Brand, dat zij de zeemeeuwen met haar seinen vermaakt!“ antwoordde Raffles sarcastisch. „Het is zoo duidelijk als glas, dat die twee kerels iets in den zin hebben, dat die Suzanne hun medeplichtige aan boord is, die alles moet voorbereiden, en dat ik achter het net dreig te visschen! Maar ik hoop toch dat het zoover niet zal komen, want ik zou de schande niet overleven — het onderspit te moeten delven voor dien Roemeen!“

„Intusschen maakt dit alles de zaak heel ingewikkeld,“ merkte Brand op. „Want die vrouw zal vannacht ook aan den gang willen gaan! Wisten wij maar wat zij geseind heeft!“

„Wij weten het niet, — en wij moeten ons

over dat gemis, zoo goed mogelijk zien te troosten! Ik weet volstrekt niet wat zij van plan is, maar mij dunkt — het meest voor de hand liggende is, dat zij zooveel mogelijk tracht bijeen te rooven, van het geroofde een bundeltje maakt, het bevestigt aan een der tien of twaalf reddingsboeien, die hier festoensgewijze langs de reeling zijn bevestigd, en het ding in zee werpt — dus ongeveer hetzelfde wat ik van plan was! Die witte boei is gemakkelijk te zien, mijnheer Popescu en zijn makker zullen haar opvisschen met wat er aan hangt — en daar mejuffrouw Lenormand natuurlijk niet in het bezit zal worden bevonden van eenig gestolen voorwerp, zal men haar ook onmogelijk kunnen betichten, natuurlijk tenzij zij op heeterdaad betrapt wordt!”

Brand had een oogenblik in gedachten verzonken voor zich uitgetuurd naar het groene en roode boordlicht van de open boot, en hernam nu hoofdschuddend:

„Het zal op niets uitloopen, Edward! Het wordt een gevaarlijke grap, die ons leelijk zal opbreken! Het zou toch al heel moeilijk zijn geweest, in de hutten van de dames door te dringen en ongemerkt de juweelen weg te nemen — maar het komt mij volkomen onmogelijk voor — als er kapers op de kust zijn!”

„En toch zal het gedaan worden, Brand!” zeide Raffles op zachten toon, maar met een stem, waarin zijn onwrikbaar besluit doorklonk. „Je moet toch wel begrijpen, dat ik mij al die moeite niet voor niets heb gegeven! Zou je ook niet denken dat ik schadeloos gesteld moet worden voor de pijnigingen, die ik in het gezelschap van mijnheer Hayfish onderga? En wat onze kleine manipulatie zelve betreft — dat is veel minder moeilijk dan je gelooft. Want geen oogenblik zal het in het brein van een der opvarenden opkomen, dat iemand zoo brutaal zou kunnen zijn, hier op open zee juweelen te stelen, op zulk een klein schip, waar men onmogelijk iets langer dan een paar uren verborgen kan houden, en dat een radiografische installatie aan boord heeft! De dames zullen dus tamelijk nonchalant omgaan met hare kostbare versierselen, en de deuren van de hutten zullen al heel gemakkelijk te openen zijn.”

„Maar de eerste de beste zal een keel opzetten van belang, als zij mocht wakker worden en dan zou ons niets anders overblijven dan de vlucht!” wierp Brand hem tegen.

„Maar Brand, geloof je dan dat ik zoo iets onwelvegelijks zou begaan als des nachts ongevraagd door te dringen in het slaapver-

trek eener dame? Natuurlijk zou dat veel te gevaarlijk zijn!”

„Maar zij zullen de juweelen zeker niet afleggen voor zij zich ter ruste begeven,” hield Brand aan.

„Dat is voor mijn doel ook juist voldoende! Zij zullen ze in ieder geval wel niet aanhouden, en meer verlang ik niet! De dames begeven zich natuurlijk omstreeks hetzelfde oogenblik naar hunne hutten en daarop is mijn plan netje gebaseerd. Men kan hier nu eenmaal niet doen, wat ons zoo menigmaal gelukt is in een stampvolle balzaal, in een van de prachtige huizen van Londen!”

Brand, die voortdurend naar de lichten van de boot van Popescu had getuurd, zeide eensklaps fluisterend:

„Wat doen zij daar nu?”

„Ik geloof dat zij wat naderkomen!” gaf Raffles even zacht ten antwoord.

„Geloof je dat het onmogelijk is dat zij onze duikboot gezien hebben?”

„Volkomen onmogelijk! Want ware het zoo, dan zouden zij dadelijk de partij gewonnen hebben gegeven! Zij zouden de beteekenis daarvan wel begrepen hebben, en zeker hebben afgezien van den ongelijken strijd, die hun alleen maar groot nadeel zou kunnen berokkenen! Overigens — Henderson zal niet boven water zijn gekomen, wees daar maar zeker van!”

Terwijl Raffles en Brand dit korte gesprek voerden klonk op het voordek boven alles uit de loudspeaker, die een jazzband vertolkte.

Nu en dan klonk het schuifelen van de voetstappen dichtbij, dan was een of ander paartje zoogenaamd bij toeval een weinig afgedwaald naar de wat donkerder regionen van het dek, waar het licht van de lampions niet doordrong.

Dat kon natuurlijk aan weerszijden gebeuren, want, zooals reeds beschreven, de dubbele rij statiehutten met een middengang strekte zich uit over het midden van het voornaamste dek, zoodat aan weerskanten een loopgraaf overbleef, ter breedte van ruim een meter.

Halverwege die rij hutten verhief zich, iets hooger, de campagne, waar de kapitein en de stuurman zich ophielden, en die men aan beide zijden kon bereiken langs een trap van zeven treden.

De beide mannen bevonden zich daarboven opgesloten in een soort van glazen kamertje, en vandaar konden zij het geheele bovendeck overzien — behalve de deur van de hut van

den marconist aan den eenen kant, en die van den kapitein zelf aan den anderen, want die bevonden zich juist onder de brug.

En nu was het voor Raffles en Brand wel wat vermakelijk, rechts herhaalde malen de schijnbaar opgewekte stem te hooren van Emilia Timrott, die danste met een der jongelui, maar wier lachje wel wat te schel en geforceerd klonk, om echt te kunnen zijn, en links het zilveren lachen van Suzanne Lenormand, die, dicht aan de borst gedrukt van Ernest Fuller, de duistere streken van het schip naderde.

De beide vrienden zaten op hun plekje als het ware op den evenaar van de weegschaal, en zoo bemerkten zij hoe de schaal rechts hoe langer hoe meer naar beneden ging, naarmate de schaal links rees.

„Dat arme kind!“ mompelde Brand zachtjes. „Die kleine Emilia doet net of zij heel vroolijk is, maar zij zou wel willen gillen en schreeuwen om het pikzwarte verraad van haren verloofde, die gevangen is in de kluis- ters van dat schepsel. Als wij hem eens zeiden wie zij was!“

„Vooral geen overhaasten, mijn waarde Brand!“ waarschuwde Raffles hem. „Als het lieve kind zijn juweelen gestolen heeft, zal hij het zelf wel merken dunkt mij. Wij zouden veel bederven en niets winnen, door haar nu reeds aan de kaak te stellen, want om te beginnen zou men zich wel eens kunnen afvragen, hoe het komt dat wij die Pospescu zoo spoedig herkend hebben. Dat kunnen alleen politiebeamten, of lieden van zijn eigen slag!“

„Wat ben je dan nu van plan?“

„Om te beginnen ben ik van plan — te wachten! Het is nu nog pas tien uur, en al slaapt men op zee spoediger dan op het land — het zal toch nog wel een uur duren voor de vermoeidheid zich laat gelden, gepaard met den invloed van den rooden wijn en den dans, en de gasten zich ter ruste begeven.“

De beide mannen zwegen een oogenblik, en toen hernam Brand weder, zich dicht in zijn overjas hullend:

„De nachten zijn guur!“

„Des te beter!“ antwoordde Raffles lakonie. „Het komt vaker voor, na zulk een warmen dag. Vooral op zee. De dames zullen de ronde raampjes van hun kajuiten waarschijnlijk allen sluiten.“

„En hun deuren waarschijnlijk ook!“ zeide Brand glimlachend. „Ik ben dus wel benieuwd, hoe je ditmaal de kwestie wilt trachten op te lossen! Want de kapitein, die daar

boven op de brug blijft, of wel de stuurman, die hem vervangt terwijl de kapitein slaapt, zal iedere beweging van je kunnen volgen!“

„Brand, ik moet weer ontevreden over je zijn! Dan let je toch niet goed op de omgeving. Hij zou dat misschien kunnen doen, als het zonnezeil was ingenomen!“

Maar dat is nu eenmaal niet het geval. Het is uitgespannen gebleven, en dat zal wel de heele reis zoo zijn, want het houdt de zonnestralen zoowel als de regen terug! Alleen bij donker weer zal het misschien worden ingenomen. Maar al was het niet zoo — de kapitein kan ook niet door hout heen zien, en ik denk voorloopig alleen iets met den middengang te maken te hebben.“

„Waarop de deuren van de hutten voor het meerendeel uitkomen?“

„Zoo is het. De venstertjes zijn aan de zijde van de zee, en als dat zonnescherm er niet was, zou men, vooral wanneer de maan schijnt, zelfs bij nacht personen kunnen onderscheiden, die zich voor die venstertjes wat al te lang en op verdachte wijze ophouden!“

„Maar — dan is er toch iets dat ik volstrekt niet begrijp!“ hernam Brand met een verbijsterden blik in zijn oogen. „Je wilde, om fatsoensredenen, niet in de hutten der dames binnentreden.“

„En daar blijf ik bij!“ antwoordde Raffles met komischen ernst. „Ik denk er niet aan, mijn zieleheil in de waagschaal te stellen!“

„Dan zou ik wel eens willen weten, hoe je er binnen denkt te komen! Wil je mij soms zenden? Gaat mijn zieleheil je minder ter harte dan je eigen?“

„Bewaar me, Brand! Waar denk je aan!“ hernam Raffles met heiligen afschuw. „Heb je mij ooit het bijbelwoord hooren gebruiken: „ben ik mijns broeders hoeder?“ Wel degelijk wil ik je behoeden, en ik zal je dan ook niet blootstellen aan verleidingen, die ik mijzelf bespaar!“

„Dan geef ik het op!“ hernam Brand met een zucht van wanhoop. „Je spreekt weer in raadselen, en ik vrees dat je weer een van die verrassingen voor mij in petto hebt gehouden, die mij altijd de doodstuipen op het lijf hebben gejaagd. Blaas je het heele schip op? Maak je een lek, en moeten allen zich overhaast redden in de booten? Zal Henderson ons torpedeeren? Overval je de bemanning, en laat je de Sylvia op een stille plek op de kust loopen?“

„Alle vier die middelen, Brand, zijn schitterend — zij pleiten voor je vindingrijkheid,

maar zij hooren helaas meer thuis op het witte doek, of op het ouderwetsche schouwtooneel, dan in de nuchtere koude werkelijkheid. Maar ik wil je niet langer in onzekerheid laten, arme kerel! Mijn methode is zeer eenvoudig, zij heeft dit voor, dat zij ons zoo goed als volkomen buiten schot stelt, en mislukking is uitgesloten! Ik prees zoeven de guurheid van den avond, en niet zonder nevengeachte. Want de dames zullen het kleine venstertje gesloten houden. Hunne statiehutten zijn niet zeer groot, en het zal heel gemakkelijk vallen, die binnen enkele minuten te vullen met een weinigje van dat onschadelijke gas, dat zeer vlug bedwelmt, voor den tijd van één tot drie of vier uren."

„Zooiets vermoedde ik! Maar het gas zal toch de juweelen niet van zelf naar buiten drijven!"

„Het gas niet, Brand — maar wel deze sinjeur!"

Met een snelle beweging sloeg Raffles zijn overjas open, en toonde zijn wijden en diepen binnenzak.

Brand had moeite, een kreet van verwondering te weerhouden.

Uit de zak loerde een schrandere, heel klein, fijn behaard kopje, waarin twee gitzwarte kraaloogjes ondeugend schitterden, met een bijna menschelijke uitdrukking van verstand.

„Goede hemel! Dat is Pipol!" kreunde Brand bijna. „Die had je dus bij je?"

„Ja, Brand! Dit allerliefste mantelaapje, dat de begeerte zou opwekken van menige dame, en dat heel gemakkelijk verborgen kan worden in een binnenzak, of in het kleinste valiesje, omdat het nauwelijks een hand groot is, en dat wij een paar weken geleden hebben meegebracht van Kokoseiland, heb ik in dien tijd zoo voortreffelijk gedresseerd, dat de wereldberoemde consul, de groote chimpansee er maar een onhandige stumper bij is. Laat ik er dadelijk aan toevoegen dat die dressuur zeer eenzijdig was. Ik richtte onze kleine Pipol uitsluitend af op het weghalen van glinsterende voorwerpen, en wel speciaal van goud en juweelen! Zilver laat hij liggen met een verachting van een man, die nauwkeurig weet wat het waard is! Ik dresseerde hem op gouden sovereigns en zilverstukjes van juist dezelfde grootte, en na een paar dagen bracht hij mij uitsluitend goudstukken, die kleine ondeugd! Naderhand kon ik juweelen verstoppen op de onmogelijkste plaatsen, en hij wist ze te vinden, en ze zoo zachtjes te hanteeren, alsof ze van watten waren gemaakt! Ditmaal

hindert het trouwens niets, of hij een kleine onhandigheid begaat op dat gebied, want onze dames zullen vast slapen! En dat hun aanblik hem zal verontrusten — dat geloof ik niet!"

„Het is geniaal!" prees Brand, vol bewondering. „Maar hoe krijg je hem binnen?"

„Door de luchtkokertjes boven de deuren en waar het kan: door de partijspoortjes."

„En het gas? Zou hem dat geen kwaad doen?"

„Het zou het arme dier waarschijnlijk op slag dooden. Ik heb hem dan ook gewend aan een allerliefst gasmaskertje, dat hem moet beschutten."

Raffles had het kleine, sierlijke aapje uit den zak te voorschijn gehaald, en streelde het zijdeachtige haar met zijn lange, witte vingers, maar toen het diertje rilde van de onverwachte koude, stopte hij het haastig weer weg, en het maakte zich weer een heerlijk, warm nestje in den ruimen binnenzak.

Weer verliepen tien minuten, zonder dat er een woord werd gesproken.

Nog altijd schetterde de jazzband, alsof ergens, onzichtbaar, een van die troepjes muzikanten stond opgesteld, die met behulp van slechts weinig blaasinstrumenten een trom en een triangel de bekende helse muziek weten voort te brengen, die noodzakelijk is, om de vreugde van een moderne balzaal te volmaken.

Maar nu en dan hoorde men een deur openen en weer sluiten, en het was duidelijk, dat de groote vermoeienissen van dien dag van zon en lucht, hun invloed deden gelden op lichamen, die gewend waren aan bankkantoren, bedompte huiskamers, clublokalen en dancings.

De kapitein die tot dusverre meest op de brug had gestaan, maar toch nu en dan een dans had meegedaan, kwam nu voorgoed naar beneden, om eenige uren te gaan slapen, na zich te hebben overtuigd dat het stuurwiel in veilige handen was, bij een der matrozen, die als stuurman fungeerde.

Dat was nu de eenige man daarboven op de brug.

Als Raffles of Brand opstonden, van hun plekje, dan konden zij, over de platte daakjes der achterste rij statiehutten heen, den man op den rug zien, het sterk verlichte compass, het seinbord naar de machinekamer, en een gedeelte van het groote stuurrad.

„Het is zonde om met zulk een groot vaartuig langs de kust te blijven hangen!" mompelde Brand afkeurend.

„Dat geef ik toe! Men zou er zeer goed een reis naar de Middellandsche zee mee kunnen maken, en zelfs, bij goed weder, zou men er den Oceaan mee kunnen oversteken. Het wordt wel eens met kleiner scheepjes gedaan!”

De schuifelende voetstappen werden zachtjes aan minder hoorbaar. Suzanne scheen nu met een ander te dansen, en de beide mannen hoorden in de verte de onderdrukte klachten van Emilia Timrott, die het aan den stok had met haren ontrouwen, vlinderachtigen, meer dan wuften verloofde.

Nu en dan rolde, als een verre donder, de vette lach van mijnheer Hayfish over het dek, die meer van zijn eigen port gedronken scheen te hebben, dan misschien wel goed voor hem was.

„Laat hem maar lachen!” fluisterde Raffles zachtjes. „Over een kwartier zal hem de lust om te lachen wel zijn vergaan. Wij moeten snel aan het werk, Brand, — want tot iederen prijs moeten wij die juffrouw Lenormand voor zijn!”

„Ik begrijp haar onbeschaamdheid niet! Zij moet er toch op rekenen, dat onmiddellijk de kust gewaarschuwd zal worden, en dat van de dichtstbijzijnde havenplaats een groote politieboot zal komen aanzetten?”

„Je kent de listigheid van de vrouwen nog niet, Brand!” antwoordde Raffles hoofdschuddend. „De boot van haar medeplichtigen loopt zeer snel, maar daarop laat zij het natuurlijk niet aankomen! Hoor je haar nu lachen?”

„O ja, heel goed! Wie is het slachtoffer?”

„Wel, de marconist!” antwoordde Raffles veelbeteekenend. „Begrijp je het? Wordt het je nu ook duidelijker, waarom zij vanmorgen zooveel belangstelde in zijn installatie, waarom zij de beteekenis van alle knopjes en hefboomen wilde weten?”

„Die sluwe feeks!” fluisterde Brand. „Maar waarheen denken zij te ontkomen?”

„Wel, naar de eerste de beste Hollandsche, Belgische, Fransche, of Noorsche havenstad! Zij hebben den tijd voor zich, want zij zullen er ook wel voor zorgen, dat de Sylvia niet al te spoedig een haven kan bereiken, vanwaar zij de politie aanstonds naar alle havens van het kanaal en de Noordzee zou kunnen seinen! Wij loopen zelfs veel kans, dat zij zal trachten, de motoren te vernielen, of eenvoudig een lek in het schip te maken! Wij zijn hier wel drie uur stoomens van de kust, maar een sloep

die geroeid moet worden, zou er natuurlijk wel een uur of acht over doen!”

„Prettige vooruitzichten!” zuchtte Brand.

„O, ik hoop haar voor te zijn!”

„Maar welk middel zou zij toch wel willen toepassen?”

„Hierop moet ik je het antwoord schuldig blijven, Brand! Ik weet het volstrekt niet — ik heb er zelfs niet het flauwste denkbeeld van! Maar wij zullen het wel merken — tenminste wanneer wij voor dien tijd al niet lang dit schip verlaten hebben, en nu het tijd wordt om te handelen, zal ik Henderson de laatste instructies geven. Het is vrij gevaarlijk — maar gelukkig schijnt het weder een beetje te gaan omdraaien, de maan is niet zichtbaar tenminste, en die daar in de open motorboot, zullen het grijze ding niet zoo gauw zien.”

„En wij? Wat doen wij, als je geslaagd bent, en wij hebben weggenomen wat er weg te nemen valt?”

„Wel, alles wordt aan een drijfboei overboord gezet, en wij wachten rustig de gevolgen af.”

„Prachtig! En als mijnheer Popescu onzen buit opvischt!”

„Laat dat maar gerust aan Henderson over! Die heeft zijn oogen niet in zijn zak, en weet wel wat hij doen moet om het te beletten! Komaan — het is tijd!”

Hij stak een versche sigaar aan, deed een paar trekjes tot zij goed trok, trad langzaam naar de reeling van het achterdek, bij de reddingsboot, en herhaalde daar zijn seinen van dien avond. Hij waarschuwde Henderson voor de boot met de beide bandieten, en zeide, dat hij zich op alles moest voorbereid houden.

Het was op dat oogenblik bijna geheel stil op het dek.

Maar toen de beide vrienden eindelijk opstonden, zoogenaamd om zichzelf ook ter ruste te begeven, en langs de hut van den marconist kwamen, waarvan de deur nog open stond, hoorden en zagen zij hoe de jongeman wanhopig aan allerlei knoppen trok en op toetsen sloeg.

„Iets niet in orde, mijnheer!” vroeg Raffles op hoffelijken toon, terwijl hij zijn pet afnam.

„Niet in orde mijnheer?” herhaalde de marconist, op zachten, vertwijfelden toon. „Wel, ik weet niet wat het ding mankeert — het is me volkomen onmogelijk, verbinding te krijgen met welk station ter wereld dan ook!”

ZESDE HOOFDSTUK.

Het onvoorziene gebeurt.

Tien minuten daarna bevonden Raffles en Brand zich in hun hut.

Het was de laatste van de rij, of de eerste, te rekenen van het roer, en de omstandigheden waren hun zeer gunstig, want het was een van de vier hutten — de twee laatste en de twee voorste — die hunne deuren ter zijde hadden, of liever aan den achterkant, zoodat de man op de brug, zelfs al zou hij achterom hebben gekeken, onmogelijk kon waarnemen, of zij zich allen in hun hut bevonden.

Alleen als de deur wagenwijd geopend werd, zou het mogelijk zijn, over de platte daken heen, een klein hoekje van die deur te zien — maar Raffles was nu eenmaal niet gewoon, onder zulke omstandigheden deuren wagenwijd te openen!

Om geen argwaan hoegenaamd te baren, staken zij zich allereerst in hun pyama's en toen nam Raffles uit zijn goed gesloten valies het zeer kleine gasapparaat, dat hem moest dienen bij zijn onderneming.

Een enkele dag was voor hem voldoende geweest, de ligging der hutten zeer nauwkeurig te leeren kennen, te weten wie ze bewoonde, en of het de moeite loonde, de bewoonster van haar diamanten en paarden te ontdoen.

Zoo wist hij dat hij zich om de eetzaal in het geheel niet behoefde te bekommeren, want daar waren, zooals reeds gezegd, alleen de waarde vrienden ondergebracht, die het zich een eer moesten rekenen, door mijnheer Hayfish te worden uitgenoodigd, om dat misschien wel hun maatschappelijke positie belangrijk was, maar de staat van hun geldmiddelen veel te wenschen overliet.

Raffles dacht er dan ook niet aan, deze gasten in het minst lastig te vallen.

Het gasreservoir was zoo klein, en zoo licht, nauwelijks vier kilo, dat een man het zeer gemakkelijk kon dragen en handteeren. Het werd verborgen in een soort van citybag, en stond nu gereed om te worden gebruikt.

Pipo kreeg een plaatsje in een van de zijzakken, en nog wachtten de vrienden even

totdat alles om hen heen stil was, en zij niets anders hoorden dan de eentonige cadans van de traag wentelende machine. Over een uur zou de Sylvia zich naar de kust wenden, en volgens de afspraak, voor anker gaan boven een ondiepte.

Zij moesten dus snel handelen, daar ze niet wilden wachten totdat zij stil lag. Het gedreun van de machine moest juist veel onrechtmatigs overstemmen.

En nu opende Raffles heel zachtjes de deur, luisterde, wenkte Brand, die hem volgde, en het volgende oogenblik stonden zij aan het begin van de dwarsgang, die eveneens door een deur was afgesloten.

Nu liepen zij natuurlijk het groote gevaar, aanstonds Suzanne Lenormand tegen het lijf te loopen, want omtrent de doeleinden van die vrouw behoefde men nu natuurlijk niet langer in het onzekere te verkeeren.

Zij en niemand anders had op een even sluwe als afdoende wijze het radiotoestel volkomen onbruikbaar gemaakt, en de marconist, jong als hij was, met weinig ervaring, zou zeker vele uren noodig hebben, het toestel te repareren — zoo hij daar al toe bij machte was.

De gang was op dit oogenblik spaarzaam verlicht door een enkel electrisch lampje aan de zoldering.

Zij was overdekt door hetzelfde dak, dat ook de hutten ter weerszijden afdekte.

De gang was omstreeks tachtig centimeters breed, en twee niet al te dikke menschen konden elkander er juist passeeren zonder elkaar aan te raken.

De hutdeuren waren allen van gepolijst mahoniehout en allen droegen zij een nummer.

„Hebben die deuren grendels?“ vroeg Brand bijna onhoorbaar, zoodra Raffles de smalle gangdeur weer achter zich gesloten had.

„Neen — evenmin als de onze! Men sluit zijn deur, door van binnen den sleutel om te draaien — maar ik zou mij toch niets om grendels bekommeren.“

Toen Raffles zag dat de deur aan de andere zijde van de lange gang eveneens dicht was, draaide hij even den schakelaar om, en in het korte oogenblik van duisternis bemerkte hij, dat er nog slechts onder een enkele deurkier licht te zien viel.

En die deur behoorde bij de hut van Suzanne Lenormand....

Raffles begreep, dat ook die vrouw wachtte op het oogenblik, waarop zij handelend zou kunnen optreden.

En daarom liet zijn hand den schakelaar los, en het bleef donker.

Raffles en Brand sloegen, wat zij eerst hadden willen nalaten, de zwarte doeken om, die zij tot dat doel hadden meegenomen, en bonden zich de doorschijnende, dunne zijden zakdoeken voor het gelaat, waardoorheen zij voldoende konden zien, maar die hun gelaat volkomen onzichtbaar maakten.

Zij moesten tot het laatste oogenblik trachten, als daders onbekend te blijven!

En nu begon, half op den tast, het lastige en gevaarlijke werk.

Terwijl Brand postvatte bij de deur met de lichtende kier, zijn revolver in de vuist, en klaar om Suzanne Lenormand onmiddellijk tot rede te dwingen, spoot Raffles zoo vlug als hij kon het gas onder de deurkieren in de hutten.

Op die wijze behandelde hij er acht, en toen hij de achtste achter den rug had, was het juist tijd, om nummer één onder handen te nemen.

Hij nam Pipo voorzichtig beet en plaatste het aapje voor het luchtgat. Het diertje verdween er onmiddellijk in.

Er verliepen twee minuten in groote spanning, en toen keerde het schrandere dier weer terug, achter zich aan sleepend een klein kistje.

Hoe het mogelijk was geweest, hoe Pipo in dat kistje van sandelhout de aanwezigheid van kostbaarheden wist te raden, mocht een wonder heeten — maar het bevatte ze dan toch!

De meest voor de hand liggende oplossing is het, dat het fijn ontwikkelde reukorgaan van den aap hem op het spoor had gebracht van de juweelen, die dagelijks in onmiddellijke aanraking komen met de huid.

En zoo ging het steeds verder.

Pipo bracht vlug en ijverig, alsof hij er zelf plezier in had, door de luchtkokers glinsterende doosjes met oorringen aan, étuis met paarlen, maar ook een los diamanten collier van zeer groote waarde, ringen met kolosale sa-

fieren, en dat alles met een vlugheid en ge-ruischloosheid, die vele beroepsinbrekers het kleine, fraaie diertje zouden hebben benijd.

Er was niet aan te twifelen of daarbinnen sliepen alle beroofden zoo vast als zij nog nooit geslapen hadden.

Het aapje kwam juist uit het zevende lucht-gat, toen zich een zeer lichte schok deed gevoelen, die Brand verschrikt het hoofd naar Raffles deed omwenden.

Het was juist, alsof de boot heel even in aanvaring was geweest met een steiger — of dat een ander vaartuig langs zij was komen liggen.

„Daar zijn zij!“ fluisterde Raffles haastig, die de beteekenis van dien lichten schok aanstonds begreep. „Ik geloof waarachtig dat zij aan boord willen komen. Vlug voortgemaakt, Brand.“

Haastig alles bijeengrissend, en het aapje in zijn zijzak stekend, trad Raffles in de volkomen duister gang weer op de deur toe, die haar aan dezen kant afsloot, met Brand op zijn hielen, toen zij weder doodstil stonden op het geluid van een deur, die heel zachtjes geopend werd.

Het kon niet anders, of het moest de deur zijn van Suzanne Lenormand.

De beide mannen hielden hun adem in, gereed om de deur open te rukken en haastig hun eigen hut binnen te gaan, toen de gang-deur aan den anderen kant reeds behoedzaam geopend werd, en een zeer flauw schijnsel een kort oogenblik de gedaante van een vrouw verlichtte.

Daarop ging die deur even zachtjes dicht.

„Vlug met alles overboord!“ fluisterde Raffles, die, naarmate hij den buit had binnengehaald, alles in een waterdichten zak had gedaan, die verbonden was aan een soort van kurken drijver, die nog meer dan het gewicht van een mensch kon dragen, en die met wit linnen was overtrokken, opdat hij op verren afstand, ook des nachts zichtbaar zou zijn.

Raffles trok de deur bliksemsnel open, en het volgende oogenblik trad hij toe op de verschansing, liet een oogenblik zijn zaklantaren een flikkersein geven, en daar plonsde reeds de kurken drijver overboord, met een vrij ver hoorbaar geluid.

En bijna tegelijkertijd klonk van de commandobrug een kwade, verwonderde stem, die schreeuwde:

„Wat moet dat? Wat heeft dat te beteekenen. Waarom hebben jullie geen lichten op?“

Nauwelijks was die stem weer tot stilte ge-

komen, of een krachtige motor begon te loeien, een schroef sloeg vinnig het water, en de beide mannen zagen duidelijk, hoe een donkere, langwerpige gedaante zich weder van het schip losmaakte, en in de schemerachtige duisternis verdween.

Zonder iets te begrijpen van dit voorval, wilden zij zich al naar hun hut begeven, toen er plotseling een schelle vrouwenstem klonk, die schreeuwde:

„Handen op!“

„Zijn zij nu aan boord, of zijn zij niet aan boord? Wat gebeurt er toch?“

„Er gebeurt, dat ik een ezel ben geweest, en te veel leven heb gemaakt met mijn drijver! Want mijn oogen moeten mij al sterk bedriegen, als daar niet die vervloekte Popescu met zijn maat in volle vaart op onze buit toestevenen, om hem op te pikken, en hun medeplichtige kalmpjes in den steek laten, die nog van niets weet, en daar nog maar altijd aan het schreeuwen blijft, in de veronderstelling dat haar medeplichtigen wel al aan boord zullen zijn op het afgesproken uur. En wij kunnen niets anders doen dan onze hut opzoeken, vlug, weg met die zware lappen!“ Ook de lappen vlogen overboord, te loevert, en het volgende oogenblik gingen de beide mannen haastig de hut binnen, maar het kleine aapje, dat hen nu misschien zou kunnen verraden, kreeg, met een handvol beschuitjes, voorloopig een plaatsje in het kleine ventilatieschoorsteen-tje, en Brand wist dat het trouwe, goed afgerichte diertje daar niet zou uitkomen, tenzij het werd geroepen.

Het behoeft ternauwernood te worden gezegd, dat Raffles ook zijn gastoestel en loopers den weg had doen volgen van de zwarte mantels!

Maar intusschen was het verre van stil gebleven op het schip, want nog altijd klonk de schrille stem van Suzanne Lenormand, die bevelend riep:

„Handen op. Gehoorzaam onmiddellijk, of wij schieten! Jongens! Houdt de anderen in bedwang!“

„Ik geloof dat de jongens er al lang vandoor zijn!“ zeide Brand, zachtjes lachend. „Zij is een beetje te vroeg opgetreden, geloof ik!“

„Ik niet, Brand! Zij zal zich zeer nauwkeurig aan de afspraak hebben gehouden, en toen zij de schok voelde van de motorboot, kon zij niet anders gelooven, of haar medeplichtigen zouden haar het volgende oogenblik komen

bijstaan. Toen die echter het witte ding in zee zagen, of hoorden vallen, meenden die op hun beurt, dat de vrouw er al heelemaal alleen in geslaagd was de buit te verzamelen en gingen het fraais oppikken.“

„Als Henderson dat maar gezien heeft!“

„Dat moeten wij maar hopen!“ antwoordde Raffles lakoniek. „Wij kunnen bezwaarlijk in zee springen, om ons van de zaak te gaan overtuigen.“

„Maar met de motorsloep?“ opperde Brand.

„Gebruik toch je verstand! Wie op dit oogenblik van boord gaat, is natuurlijk de dader!“

„Terwijl die vrouw met haar revolver...?“

„Ook dan! Dan zijn de vertrekkende medeplichtigen geweest! Hoor nu eens voor de liefhebberij dat gekrijsch! Dat zijn zeker de damesgasten, die op deze wijze tegen een revolvershot protesteeren!“

Inderdaad klonken er nu overal verschrikte kreten.

Daar bovenuit klonk de bulderende stem van den kapitein.

Ook mijnheer Hayfish liet zich niet onbetuigd.

Men hoorde hem op het voorschip loeien:

„Als u maar weet dat ik er de politie bijhaal!“

Het eenige antwoord was een schrille vrouwenlach, en het opnieuw herhaalde bevel:

„Handenop, of wij schieten! Jongens, help mij!“

„Wat wil ze toch van haar jongens?“ zeide Brand, nu luid lachend. „Die zal ze misschien heelemaal niet meer terugzien, en wie weet hoe die twee in hun boot vloeken, dat hun medeplichtige zoo te keer gaat!“

„De heele zaak tusschen die drie is een afschuwelijk misverstand!“ zeide Raffles glimlachend. „Zij hadden de afspraak beter moeten maken. Maar wij zullen er van profiteren — daar nu de aandacht geheel en al geconcentreerd is op die jongedame! Laten wij maar eens gaan kijken — maar steek je revolver voor de securiteit in je zak.“

„Zoo maar — in onze pyama?“ vroeg Brand verschrikt.

„En waarom niet? Geloof je soms, dat de andere heeren zich snel even in de rok gestoken hebben, toen zij die Suzanne met een revolver tegenover zich zagen? Zoover drijft zelfs een Engelschman de kieschheid niet, en je weet dat de Engelschen om die karaktereigenschap over de heele wereld beroemd zijn.

Ik zeg beroemd, om het leelijke woord berucht niet te gebruiken. En nu vlug wat, wij mogen vooral het einde van de grap niet missen!"

En zoo ijlden Raffles en Brand op hun mullen, en in hun zijden pyama's met verwarde haren, als lieden die zooeven hun bed verlaten hebben, over het dek naar de voorplecht, waar zij inderdaad temidden van een jammerlijk schouwspel vielen.

Daar stonden vier of vijf dames uit de groote zaal beneden, die gewekt waren door het lawaai, en naar boven waren gekomen, twee in pyama, de anderen in ouderwetsch nachtgewaad, met een sjaal omgeslagen, en die allen met elkander gemeen hadden, dat zij op hun beenen stonden te rillen, en even wit waren als het linnen van hun nachtgoed.

Een dame van een jaar of vijftig was zelfs een bezwijming nabij.

Het is erg om het te moeten neerschrijven maar de heeren vertoonden eigenlijk geen ander uiterlijk dan de leden van de sexe, die men heden ten dage ten onrechte nog steeds zwak pleegt te noemen. Zij stonden dicht opeen gedrongen als een kudde schapen, vluchtend voor het onweer, en met den rug naar de bui gekeerd. Dit laatste ging evenwel niet geheel op, want zij hadden de bui juist voor zich, in de gedaante van een soort schoone furie, die tegenover hen stond, in iedere hand een browning van het grootste kaliber.

Nu, Suzanne Lenormand, was werkelijk niet meer te herkennen.

Het bevallige, mooie sportmeisje was veranderd in een tijgerin in menschengedaante met flikkerende oogen, half geopenden mond, tusschen welks roode lippen de witte tanden als die van een getergde wolvin blikkerden, en zij stond daar, alsof zij gereed was, zich op de tegenstanders te werpen.

Nu en dan wierp zij haastige blikken achter zich, en liet een ongeduldigen kreet hooren, als om haar metgezellen tot spoed aan te manen.

De arme Ernest Fuller stond vlak tegenover haar, en had het twijfelachtige voorrecht, de gevolgen van die betreuenswaardige gedaante-terwisseling om zoo te zeggen uit de eerste hand te ontvangen en rechtstreeks bij het drama te worden betrokken.

Op het oogenblik dat Brand en Raffles kwamen aanloopen, beet zij den jongeman juist op een spottenden toon toe:

„Dat is iets anders dan zoentjes, nietwaar, jij melkmuil! O, als je wist, wat graag ik je op

je blozende wangetjes zou willen slaan! Ik wil je zoentjes niet, ik wil alleen maar je portemonnaie, en je diamanten manchetknoopen, en al het andere moois! En voor de rest kun je naar de maan loopen, met je lieve Emilia erbij!"

En deze woorden scheen de lieve Emilia een gereede aanleiding te vinden om zich onverhoeds met een melodramatischen schreeuw om den hals te werpen van den aldus beledigden jongeman, en in ieder geval zou het gebaar de grootste consternatie hebben gewekt, want zoowel het meisje als de jongeman waren gestoken in gewaden, die volstrekt niet voegen bij zulke zielsuitstortingen, zoolang deze hartelikheden niet gewettigd zijn.

Maar niemand dacht daar op dat oogenblik aan, want men had wel iets anders aan het hoofd. Wat den ongelukkigen Ernest betreft, hij had tranen in zijn oogen gekregen van diep berouw, benauwdheid en liefde, en sloot zijn armen beschermend om het lieve kind heen, terwijl hij tartend tot de vrouw met de brownings sprak:

„Doodt ons — maar doodt ons dan samen!"

Suzanne barstte in een schel lachen uit, dat haar mooie lichaam deed schokken, en riep:

„Dat moet je op muziek laten zetten en zingen! Kerel, je bent rijp voor de groote opera. Wat een stel! En nu niet langer gezeurd! Ga daar allemaal op de voorpiek staan, en verroer geen vin, want wie het waagt, is er geweest."

En zij dreef zonder de minste moeite den laffen troep op een hoopje op het uiterste puntje van de voorplecht, zoodat iedere stap verder hen over de verschansing zou hebben doen vallen.

De vrouw volgde langzaam, met haar brownings opgeheven, toen zij eensklaps stilstond.

Zij voelde een drukking aan weerszijden zoo ongeveer tusschen de zesde en zevende rib, die dit stilstaan veroorzaakte. En onmiddellijk daarna hoorde zij een rustige stem, die beval:

„Gooi dadelijk die brownings weg, schoone jongedame, of wij halen den trekker over!"

Suzanne Lenormand was een te verstandige vrouw, om niet dadelijk in te zien, dat het spel in dit opzicht althans verloren was.

Zij had het glinsteren van twee revolverloopen gezien, links en rechts van zich, en een blik geworpen in het kalme gelaat van Lord William Aberdeen. Aan den anderen kant stond zijn secretaris.

Zij verbleekte op een vreeselijke wijze, maar het volgende oogenblik vielen de brownings met een harden slag op het dek, en

Brand, die met Raffles volkomen onhoorbaar achter de vrouw was aangesloopen, veegde ze met een enkele beweging van zijn voet in zee.

Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom geschenk geven, koopt dan een blikken doos DUBEC van 50 of 100.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Wie het laatst lacht

In het verdwaasde troepje menschen op de voorplecht waren er eenigen die een hoog, geforceerd lachje lieten hooren. Dat waren natuurlijk de zenuwen die op de spanning reageerden.

Een jong bakvischje, rillend in haar dun nachtgewaad, riep opgetogen:

„Bravo Mylord!“

Suzanne Lenormand had een woesten blik geworpen op Raffles, en beet zich de lippen bijna tot bloeden. Zoekend gingen haar oogen over het dek, waarop nu reeds lang haar makers hadden moeten verschijnen, maar Raffles zeide spottend:

„Ik geloof niet, madame, dat gij behoeft te zoeken naar uw medeplichtigen, dat waren zeker die lieden in die open renboot? Ik geloof dat zij daarginds varen!“

Iedereen keek in de door Raffles aangeduide richting.

Het was onder die bedrijven reeds over tweeën geworden, en daar het midden in den zomer was, begon de hemel zich in het oosten

reeds helder te kleuren. Over een kwartier zou de duisternis van den nacht plaats hebben gemaakt voor de ochtendschemering — en over een half uur zou het zoo licht zijn, dat men gemakkelijk een mijl voor zich uit zou kunnen zien.

En hoewel de open boot haar lichten gedoofd had, zoo viel het toch zeer gemakkelijk, op een paar kabellengten afstand haar donkeren vorm te zien, die voor de Sylvia uitschoot.

Suzanne liet een schreeuw van zegepraal hooren, want zij wist nu, dat haar vrienden althans in veiligheid waren.

Toen klonk de stem van Hayfish, die brulde:

„Kapitein, die boot achterna! Wij moeten die kerels zien in handen te krijgen! Het zijn zeker gemeene dieven!“

„Ik zal mijn best doen, mijnheer Hayfish!“ klonk, van de commandobrug, de krachtige stem van den jongen kapitein.

„Het zal je niet lukken!“ krijschte Suzanne. „Dacht je dat je met dit prulschip onze boot kon inhalen? Aha — ik tart jullie daartoe!“

De telefoon naar de machinekamer ratelde en het was onmiddellijk merkbaar, dat het schip harder voer.

Raffles glimlachte. Hij wist zeer goed, dat de Sylvia, hoe hard ze ook zou loopen, die renboot onmogelijk zou kunnen inhalen, die gemakkelijk een vaart van zestig kilometers per uur zou kunnen bereiken, als zij verkoos. Maar hij wist ook dat de Bruinvisch er aan de oppervlakte nog tien meer kon halen! En men zou eens zien, wie aan het langste einde trok.

Het was duidelijk, dat Henderson zich voorloopig nog maar achteraf hield, wel wetend, dat de open boot hem onmogelijk kon ontsnappen. Hij verloor niets met te wachten, want hoe verder alle drie de schepen zich van de kust zouden verwijderen, hoe veiliger het was.

Maar alweer had er een verandering van tooneel plaats!

Van de statiehutten uit klonk eensklaps een zeer verschrikte stem, een gil krijschte, en toen kwam een zwaarlijvige dame aanschommelen, waggelend alsof zij te diep in het glaasje had gekeken, gestoken in een pyama van gebloemde zijde, die haar op een figuur in een Duitschen filmklucht deed gelijken.

Heur haar hing in slierten om haar dik, vleezig gelaat, dat krijtwit zag, en zij zwaaide met haar armen, telkens de hand naar het voorhoofd brengend, terwijl zij steunde:

„Bestolen! Mijn juweelen! Alles weg! Politie! Ik wil dadelijk naar land! Kapitein, zet een boot uit! Er is een groot ongeluk gebeurd. Al mijn juweelen zijn gestolen!“

Een kreet van schrik ging op, maar er was aan boord zeker wel niemand zoo verbaasd als Suzanne Lenormand!

„Wat praatte dat dikke mensch? Hoe kon er sprake zijn van een diefstal, terwijl de jongens nog niet eens aan boord waren geweest? Wie had dat dan kunnen doen? Droomde het dwaze schepsel?“

Zij was het hieromtrent nog niet met zichzelf eens, toen er alweder een schreeuw klonk, en mevrouw Hayfish in persoon op dezelfde zonderlinge wijze kwam aanwaggelen, met een drijfnatten doek om het voorhoofd geknoopt, terwijl zij steunde:

„Bestolen! Mijn juweelen! Alles is weg! Jerubal — zoek dadelijk de kust op! Wij moeten het aangeven!“

„Maar zijn wij dan in handen van zeeroovers gevallen?“ brulde mijnheer Hayfish, met de armen ten hemel gestrekt. „Weet je het zeker, vrouw?“

Voor deze dame antwoord had kunnen geven, zeide Raffles op ijskouden toon:

„Mijnheer Brand, onze hut is ook daarginds! Wees zoo goed, en overtuig u, of er bij ons niets gestolen is!“

Brand begreep den wenk onmiddellijk, snelde weg, en keerde een paar seconden later overhaast terug, met de mededeeling, dat een portefeuille met vijfhonderd pond, een diamanten ring, een gouden horloge, een doekspeld en nog enkele kleinigheden uit de hut ontvreemd waren. Er hing een duffe lucht, en toch had het patrijspoortje wagenwijd opengestaan.

„Dan zullen wij eens gaan zien wat het is!“ zeide mylord nadrukkelijk.

„Politie!“ gilte de zwaarlijvige dame in de gebloemde pyjama.

„Jerubal, ga naar de kust terug!“ beval mevrouw Hayfish.

„O, wat benauwd!“ jammerde Emila Timrott.

„Kapitein, niet naar de kust, maar zoo hard als je kunt die boeven achterna!“ trompetterde mijnheer Hayfish.

„Maar stuur dan tenmiste een paar van de heeren met de motorsloep naar de dichtstbijzijnde havenplaats!“ raasde mevrouw Hayfish, die geheel en al overstuur scheen te zijn.

Dat denkbeeld was niet zoo kwaad, en men besloot er aanstonds gevolg aan te geven.

Drie van de heeren, die eenigszins bevaren waren, boden zich aan, naar het land te gaan, in de sloep met de hulpmotor.

Maar terwijl zij zich haastig in de kleedren gingen steken, bracht een onderzoek van de boot aan het licht, dat zij de poging gerust konden opgeven.

In de boot zelf was een lek ter grootte van een hand, en men had de aanhangmotor op een zeer eenvoudige wijze totaal onbruikbaar gemaakt, althans voor de eerste uren, door den cilinderdeksel los te schroeven, en in den cilinder een handvol nat zand te werpen. Het zou zeer lang duren, alvorens de motor gedemonteerd, en volkomen gereinigd was.

En zoo bleef er niets anders over, dan de boot te achtervolgen, die daar nog altijd, hoe langer hoe beter zichtbaar, in noordoostelijke richting de golven sneed, en blijkbaar volstrekt geen haast maakte. Het was alsof de boot de opvarenden van de Sylvia tarte.

Suzanne Lenormand was zwijgend bij de verschansing blijven staan, en tuurde uit over de zee, steeds de blikken gevestigd op die kleine boot daarginds.

Van wat er geschied was begreep zij volstrekt niets, maar dit eene stond wel vast, het was volkomen onmogelijk, dat een van haar beide medeplichtigen aan boord was geweest zonder dat zij het had opgemerkt en een berooving had gepleegd, die toch op zijn minst een paar uren in beslag had moeten nemen.

En terwijl zij daar zoo stond, terwijl bijna niemand meer op haar lette, ontstond er in de smalle gang tusschen de twee rijen statiehutten een vreeselijk kabaal, deuren vlogen open, kreten weerklonken, en overal werden de verschrikte gezichten van nog slaapdronken dames zichtbaar, die door elkaar schreeuwden, en elkander mededeelden, wat zij kwijt waren.

En men stond onmiddellijk voor een raadsel, dat onoplosbaar scheen.

In alle hutten, behalve die van Lord William Aberdeen, waren de kajutraampjes stevig gesloten geweest, en zij waren dat nog. Alle dames en de weinige heeren, die deze hutten bewoonden, hadden hunne deuren met den sleutel moeten openmaken, en van braak viel geen enkel spoor op te merken.

Het scheen dus een raadsel te zijn, een wonder, hoe de juweelen ontvreemd waren uit die stevig gesloten kamertjes!

Alle dames bezwoeren, dat zij ze nog hadden gedragen bij het binnenkomen van hun hutten, ze onmiddellijk hadden afgelegd, na de deuren te hebben afgesloten, en zich toen ter ruste te hebben begeven.

Dit eene stond vast — in alle hutten was een zeer sterk bedwelmend gas gebracht, dat maar heel langzaam was weggetrokken door de nauwe luchtkokertjes die dienen moesten om de lucht te ververschen, ingeval deuren zoowel als patrijspoorten dicht waren.

Dat de dief daardoor zou zijn binnengedrongen — niemand kreeg het natuurlijk zelfs in zijn hoofd. Het was ook volkomen onmogelijk, dat hij over de daken was gekropen, en zijn arm door die elleboogpijpjes had kunnen steken, die juist zoo gekromd waren als de ouderwetsche kachelpijpen.

En nu begon men voorzichtig het schip te onderzoeken, nadat alle heeren die wapens hadden, zich daarvan hadden voorzien.

De Sylvia was niet zoo groot, of binnen een half uur tijds was letterlijk ieder schuilhoekje doorzocht, maar men vond niets. En men begon elkander met bijgeloovige blikken aan te zien, want dit geleek op iets bovennatuurlijks!

De lieden die daar zoo onbeschaamd, juist even buiten geweeschot afstand voor de

Sylvia uitvoeren, hadden natuurlijk den diefstal gepleegd, daaraan kon niet getwijfeld worden — maar hoe hadden zij het gedaan, zonder deuren te openen?

Iemand opperde tenslotte de veronderstelling, dat zij wellicht door de ververschingskokertjes dunne koorden hadden afgelaten, aan het einde voorzien van vele haken, en daarmee net zoolang hadden gevischt, tot een van die haakjes iets kostbaars naar boven bracht.

Het was een gewaagde veronderstelling, maar men had voorloopig nu eenmaal niets beters, en — de politie moest dan het overige maar doen.

Het kwam er nu in de eerste plaats op aan, die boot in te halen, en diè stoutmoedige roovers gevangen te nemen.

Mijnheer Hayfish had zelf reeds dapper uitgeroepen, dat men dat notendopje in den grond zou varen, als het noodig was.

Een ander had aan de hand gedaan, met een geweer een paar gaten in de houten huid van de renboot te maken, onder de waterlijn, maar het eenige geweer aan boord bleek een ganzenroer te zijn, dat alleen maar hagelpatronen verschoot en daar had men dus niet veel aan.

Er waren vijf of zes goede revolvers — maar zelfs de beste revolver draagt toch niet verder dan driehonderd meter — en de bandieten zorgden wel, op een halven kilometer afstand te blijven.

Overigens schenen zij zich volstrekt niet te haasten, ofschoon het nu zoo licht was, dat men de twee mannen duidelijk kon zien.

En eensklaps slaakte Suzanne Lenormand, die geen oogenblik het ranke vaartuig uit het oog had verlaten, een schreeuw — in de renboot had een van de mannen zegevierend en als om de achtervolgers te hoonen een wit ding opgeheven, dat er uitzag als een drijver, en waarin iets zwaars bevestigd scheen te zijn.

Anderen hadden het ook gezien, en maar al te spoedig begrepen, wat de beteekenis van dat tartende gebaar was.

Andere schepen zag men zoo goed als niet. De beide vaartuigen bevonden zich op dat tijdstip op vier graden westerlengte en vier en vijftig noorderbreedte. Dat wil zeggen, op een punt, precies gelegen op gelijke afstanden van de routes Esbjerg in Denemarken, respectievelijk naar Harwich en Hull, en daar op zijn minst tachtig mijlen van verwijderd.

En zoo waren er ook geen getuigen van dien ongelijken strijd, die zich daar afspeelde.

Want ongelijk was die worsteling zeker.

De Sylvia deed wat zij kon, en het boegwater spoot in een fontein omhoog door de vaart — maar zij kon het toch onmogelijk opnemen tegen een boot, die speciaal gebouwd was om aan wedstrijden deel te nemen.

De zon zou juist boven de kim verrijzen, toen er weder iets gebeurde, dat de zaak alweer ingewikkelder maakte.

Suzanne Lenormand maakte gebruik van een oogenblik van onoplettendheid van de gasten van mijnheer Hayfish om haar heen, en wipte met een enkele luchtige sprong over de reeling. Zij dook onmiddellijk onder, en toen zij weer boven kwam, was zij al minstens tien meter van het vaartuig verwijderd. Zij liet een doordringende kreet hooren, die ver over het water klonk, en tegelijkertijd knoopte zij met een vlugge beweging het loshangende kleedje op haar schouder open, dat van haar weggleed. Het bleek dat zij onder haar kleederen een zwemtricot had gedragen, om op alles voorbereid te zijn.

Op het hooren van den kreet minderde de renboot dadelijk vaart, beschreef een grooten boog, en kwam toen terugvaren, alsof volstrekt niets haar kon bedreigen.

De zooveel grootere Sylvia was natuurlijk veel onhandelbaarder, en toen zij eenmaal gestopt was en achteruit begon te slaan trokken de twee mannen de vrouw al aan boord, die een spottend gebaar maakte, door de uitgespreide vingers tegen den neus te zetten.

Mevrouw Hayfish dreigde van woede half te stikken, en mijnheer Hayfish bezwoer bij hoog en laag, dat hij nooit meer zou uitvaren zonder snelvuurkanonnen aan boord.

En de tocht begon opnieuw. De renboot had een grooten cirkel beschreven, en voer weer in dezelfde richting voort. Men bevond zich toen reeds bijna twaalf uren varens van de Engelsche kust. Van land viel niets te bespeuren, zelfs niet van de Friesche eilanden, die het dichtstbij lagen.

„Zullen wij hen dan nooit inhalen?“ schreeuwde mijnheer Timrott woedend. „Het is mij nog minder te doen om de juweelen van mijn vrouw, dan om dat caronje weder in handen te krijgen, dat die suffer van een Fuller bijna van mijn nichtje had afgetroggeld.“

„Hier ziet men alweder,“ zeide Raffles zachtjes tot Brand, „tot welk een merkwaardige openhartigheid netelige omstandigheden als deze den mensch soms kunnen voeren! In een salon zou mijnheer Timrott iets dergelijks waarschijnlijk niet zoo luid en voor ieder ver-

staanbaar hebben verzekerd! Dat het de waarheid is — dat is weer een geheel andere zaak!“

„Intusschen begin ik te vreezen, Edward, dat wij achter het net visschen, en dat alle moeite tevergeefs is geweest!“ zeide Brand zacht. „Want ik heb tot dusverre nog niets van onzen Henderson kunnen bespeuren — en nog minder van onze duikboot!“

„En toch is zij er! Wees daar maar zeker van!“ stelde Raffles hem gerust.

Intusschen was het klaarlichte dag geworden. De zon was als een gloeiende kogel boven de kim verschenen en in andere omstandigheden zouden de opvarende zeker van het heerlijke schouwspel hebben genoten. Thans echter dacht iedereen maar aan zijn gestolen juweelen. Het spreekt vanzelf dat de dames zich, toen zij zich hun toestand bewust werden, snel weder hadden teruggetrokken, om zich behoorlijk te kleeden, maar nu hing ook iedereen over de verschansing, besprak het geheimzinnige voorval van dien nacht, waarvan niemand een verklaring wist, en tuurde naar de boot, die daar over het water ijlde als een vogel in de vlucht.

Zoo verliepen twee uren. En men was nu reeds veel dichtter bij de Deensche kust dan bij de Engelsche, toen er iets geschiedde, dat aan de zaak misschien een tragische wending had kunnen geven. Want een van de mannen in de renboot hurkte achterin neer, en het volgende oogenblik floot een kogel op een centimeter over het hoofd van een der dames, en drong diep door in het eikenhouten schot van de campagne. Het was maar al te duidelijk — de bandieten hadden geweren, en goede ook! Het was blijkbaar hun doel, nu zij het land begonnen te naderen, de Sylvia op een afstand te houden, en de opvarende schrik aan te jagen. En tegelijkertijd begon zij veel harder te loopen. Maar dit was ook tevens het einde van het drama. . . .

Want plotseling dook er, omstreeks vijftig meters terzijde van de renboot iets uit de golven op, dat op een walvischrug geleek, en dat zich met onweerstaanbare kracht op de renboot wierp. Er volgde een hevig gekraak van splinterend hout, de boot werd als het ware uit het water opgetild door een reuzenvuist, en brak doormidden.

Een schreeuw van ontzetting en verbazing ging op onder de opvarenden van de Sylvia. Zoo vlug mogelijk werden de twee nog bruikbare reddingsbooten uitgezet, ieder bemand met acht roeiers, die haastig toeroeiden op de plek, waar de aanvaring, opzettelijk of niet,

had plaatsgegrepen. Maar lang voor die booten de drie half verdoofde zwemmers hadden kunnen oppikken, en ook eens hadden kunnen uitzien naar de drijfboei met de juweelen, was het grijze ding nog wat meer aan de oppervlakte verschenen, een man van reusachtigen bouw was er uit te voorschijn gekropen, en had den buit opgevischt met een langen haak, om dadelijk weer in den buik van dat grijze monster te verdwijnen. . . .

Zwijgend, als met stomheid geslagen, woonden allen dit schouwspel bij, dat ternauwernood vijf minuten had geduurd. En langzamerhand begon het besef te dagen, in de hersens, zoowel van de bestolenen als van de drie nu stevig gebonden dieven, dat hier een macht

aan het werk was geweest, tegen welke niemand zich kon verzetten.

Vier uren later meerde de Sylvia aan den jachtsteiger in de haven van Esbjerg. De havenpolitie begaf zich aan boord maar kon niets ontdekken. En mijnheer Hayfish moest wel toestaan, dat zijn gasten, voor zoover zij dat verkozen, zich ontscheepten.

Ook Raffles en Brand behoorden tot die gasten. En toen zij op een veiligen afstand waren klonk het schrille waarschuwingsfluitje van Raffles en een laatste gast ging ongemerkt van boord.

Dat was Pipo, het bevallige, schrandere mantelaapje.

De volgende aflevering (No. 64I) bevat:

DE GELE DUIVELS.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

20 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN

WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885